ورابانې

شعري ټولګه

خالد ريحان

هغه کتابونه چې سمسور وویبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه کوي، نور څوک یې پرلیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

سپېڅلی ماحول،نیمه شپه ،حرم و او سپوږمۍ وه
د نور په پلوشو کې ورک عالم و او سپوږمۍ وه

زړګی مې په طواف کې په مرمرو رانه پرېووت
له پاسه پرې دنیا ایښې قدم و او سپوږمۍ وه

قربان مې ورنه زر جامه د بنګو او سوما کړل
په غاړه اړولې مې زمزم و او سپوږمۍ وه

یو یاد د هاجرې د سوو منډو خیال ته راغی
په تنده کې غزل مې تری تم و او سپوږمۍ وه

نرګسو ،ګلابونو ترې د روح لپې کړې ډکې
له ستورو وریدلی پرې شبنم و او سپوږمۍ وه

له شونډو به مې نوري التجاوې راستنې شوې
چې سوال به د وطن راته اړم و او سپوږمۍ وه

د روژې پنځلسمه ،مکه معظمه چې د عمرې ته تللی وم چې شاعر شرافت میاخیل هم راسره و.

که هر څو ښکلي کتار لکه باڼه دي
بس په سترګو دومره بار لکه باڼه دي

ستا د حسن په اسمان کې مې خیالونه
ستا د سترګو په مدار لکه باڼه دي

ارمانونه مې دیدن ته منتظره
د نظر په نري تار لکه باڼه دي

د شهید وطن په یاد مې غزلتوري
پرېمینځلي وار په وار لکه باڼه دي

سترګګونو یې زړګی رانه چور کړی
ښکلي ښکلي ګنهګار لکه باڼه دي

د ریحان د انتظار سپیره کلونه
ستا د لارې په غبار لکه باڼه دي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ستا په کمڅو کې زندګي جوړوم
داغ په زړګي لکه ریدي جوړوم

چې له ماینونو نه کودي جوړوم
په سرو لمبو کې پسرلي جوړوم

سګریټ په شونډو، سپین مړوند شي رایاد
له شنه لوګي نه یې بنګړي جوړوم

د غزل ناوې د سینګار په خاطر
له پرهرونو نه ځونډي جوړوم

ستا بارخوګان، د ریحان سترګې، غرمه
په سرو سکروټو سپیلني جوړوم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

په مرغه کې کبل تاڼو اور اخیستی
چې تنکو شونډو د بیاڼو اور اخیستی

د ښو په جارو اوښکې پرې شیندمه
په لمن کې مې ګلپاڼو اور اخیستی

د سپوږمۍ ناوې د غره له اسه لویږي
د رڼو ستورو وراباڼو اور اخیستی

ستا د سرو لمبو له تاو څخه نمروده
د اسمان په غېږ کې زاڼو اور اخیستی

رابهېږي تري چینې د سرو سکروټو
د دې غره په منځ کې کاڼو اور اخیستی

ماشومتوب مې د بارودو کوت نیولی
اکوبکو، پټ پټانو اور اخیستی

د ریحان د خیال په سوي درمنده کې
ښکلیه ستا د ښکلا واڼو اور اخیستی

ښته زيات لرم د مينې کتابونه
لټوم په کې سوالونه، ځوابونه

د بابريو شنه قبا مې ده اغوستې
مريدان مې دي نرګس او ګلابونه

ستا ځپې ځپې يادونه زړه ته راشي
په ليمو ښوري د اوښکو حبابونه

يو په بل کې سره ورکي څلور سترګې
که ډک شوي له کبانو دريابونه

چې تارونه شرنګوي د زړه بې پامه
سترګکونه د پې مخو مضرابونه

چې ريحان درنه الهام د غزل اخلي
د چم ښکلو خداى دې درکړي ثوابونه

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

چرچوړۍ

د ښار له شور او له غوغا نه ستړی
فکر او خیال مې ناارامه غوندي
د اضطراب په ګردابونو کې غرق
بس نو روان شوم د کلي په لور
هغه زما د ماشومتوب او د خاړپوڅو کلي
د مني یخ د مازیګر پیتاوی
د ښي لاس ګورت کې چرموړلی د سړې ډوډۍ ټوک
او په کیڼ لاس کې له ابۍ نه پټه کړې ګوړه
له ګولې مخکې به مې
یو ځل په پوزه پرې لستوڼی تېر کړ
هغه ژمي د ځیلې د شپې توده تاوخانه
او د انا د خولې خواږه نکلونه
د تاوخانې په توده غاړه مې پیشو هم پرته
سر یې په کوټ کې ایښی
ترېنه نرۍ نرۍ غومبررا درومي
ښايي چې دې ته به هم

د طالب جان او ګلبشرې لنډيو خوند ورکاوو
زه لاروی د ماشومتوب په دې خيالونو کې ورک
سرماښام کلي ته ورسېدم
ما وې چې اوس به مې دا ستړی ژوندون
يو څه سکون پيدا کړي
خوشحال په دې وم چې دا نن د برات نبه شپه وله
خو چې مې پا م شو د بامونو په سر
د قلاګانو د برجونو په سر
توري بلاوي ګرځي
د چرچړيو د نانځکو په ځای
يې په لاسونو کې نېزې نيولي
چې پرې ټومبلي ګلالي سرونه
او په درخوکښې د اوبو په بدل
سره انګارونه شيندي
په چم د مرګ توره تياره خوره ده
د غره په څوکه د شفق له سترګوويني ځاځي
سپوږمۍ له ډېرې ويرې
له ځانه شپول تاو کړی
ستوري روان دي بدرګه ورسره

دا غرېو نيولي ماشومان د کلي
له دربچو سپيني سپوږمۍ ته ګوري
ورته زارۍ کړي چې زموږ له کلي ژر تېره شه
هسې نه پاڅي د برجونو په سر
دا بلاګاني د مرګ
ستا تکه سپينه سينه
په نېزو غوڅه نکړي
بيا به زموږ په شاني
دا ستا راڼه ستوري هم واړه يتيمان پاتې شي
ما چې دا حال وليدو
بېرته د ښار په لوري وګرځېدم
و يل مې خيال او فکر
په اضطراب کې ښه دي
نه په ګوګل زخمي زخمي پرهر پرهر زړګی

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

قسمته بیا رقیب په خوا کې د دلبر ناست دی
د زړه په سر باندې مې نېغ لکه خنجر ناست دی

ماته د وړانګو په دوربین کې کاینات راښيي
څوک مې د هیلو په غره ګوره لکه لمر ناست دی

د مریدانو په څېر تراشي د غزلو بتان
د تخیل په خانقاه کې مې ازر ناست دی

د زړه دربار ته مې دا نور غمونه وروسته راځي
د جانان غم ځکه تر ټولو په کې بر ناست دی

خدایه پښتیو ته مې خیر کړې چې ماتې نه شي
پېټې د قرض مې پاس په ولو لکه غر ناست دی

له کومه لوري د یار کلي ته ځان ورسوم
په هره لاره کې ریحانه یو لښکر ناست دی

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

د بنګړو شمعې

چې د کلي جینکۍ مې شاعر بولي
لکه اوس چې په رښتیاو سندرمار شوم
ښايي دا به وي له هغه وخته راسي
چې مين زه په ګودر او په چنار شوم

خدايه بیا د کلي پېغلې راپه زړه شوې
ځومره شوخې جادوګرې وې ریحانه
هر ماښام به درمنده کې وې راټولې
اتڼ چیانې ،نغمه ګرې وې ریحانه

زه به غلی غلی ورغلمه خواته
د دوئ پیځکې به مې غوټه کړې ماشوم وم
ما به غږ کړ چې ملا د جومات راغی
خو له ځایه نه زه وارو ته مالوم وم

ما به غوښتل چې دوی منډه کړي له وېري
ترېنه ولویږي رنګين ټیکري په لارې

خو هغوئ به شوې په ما باندې راټولې
چا به خولې رالګولې چا نوکارې

د حيات بابا زيارت به يې په مينه
په سندرو په ټپو باندې لمانځلو
د سپېڅلو مرادونو په بدل يې
په رنګينو رومالو باندې لمانځلو

څومره ښکلې ښکارېدلې به له لرې
چې رواني به مشکنو ته کتار شوې
شين بخمل به وه غونډۍ ورته اغوستې
دوی يې ټولې د مهينې غاړې هار شوې

راستنې به په زيړې مازيګرې شوې
د مشکنو يې په سر باندې کودې وې
غروب وړانګې پرې له پاسه څڅېدلې
را رواني د رنګونو قافلې وې

خو دا پېغلې دغه کلی شو په سترګو
په غونډیو کې درانه بمونه چوي
را رواني سلسلې د جنازو وي
څوک په وینو رنګيدلي وي څوک سوي

وي بې حاله د چوترې په زړه ولاړه
شي د ورور په جنازه باندې راړنګه
دنيم ژوندي غرځنې په شان يې حال شي
د ښکاري له ډار لوېدلې له ګرنګه

هغه کلی دی هغه پېغلې اوس هم شته
ځيني خواري ځيني بوري خيني وراري
د شهيد تر قبر ګردې ګوښې ناستې
له لېمو يې وي رواني اوښکې داري

په سپېره سر به دې څوک لاسونه تېر کړي

په زخمي شونډو يې داسې زمزمې وې
يتيم زوى يې وې په غېږ کې غريو نيولى
کله ځان او کله ده ته په ښېرې وې

چې ماښام له هديرې نه راستينږې
وس يې نه وې د ږبوو او ځراغونو
له غربته د بنګړو شمعې کړې بلې
څو شېبې وې بس رڼا په مزارونو

۲۰۱۱ طايف، سعودى عربستان

وچموری

هغه ماشوم ته مو ژوندون شوی دی
چې د شهید وروستۍ تحفه یادیږي
له پیدا ایښت نه چې یتیم شي مخکې
د خورې اذان په ځای یې زړه وغورځي
د تور ټوپک په ډزو
د غوږ پردې یې د کارتوسو اذانګو نیولې
چې اوربدلای نه شي
د الاهو للۍ للو سندره
د(الئ مه راځئ یه غلو) سندره
بل په ډالۍ کې ګاونډي د جنګ زانګو ورکړي
مار د بارودو د سېزنې په څېر تاو شوی ورنه
په سینه ټک ورکوي
شپه کرۍ تېره کړي په کوکو باندې
ته وا چې پروت دی د چړو په نوکو
لکه ما تېرږي چې تڼاکې د ازغو په څوکو
د کونډې مور یې شیدې وچې شي له ډېره غمه

نه د نرګس نه د غاټول غوندې شي
ماشوم وچموری شي او زمول غوندې شي
د تورو زغرو په سایه کې لوی شي
د نوي جنګ د نغارې د سپېره ډول غوندي شي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

لکه لاره یم روانه لاره ګورم
په غره خېږمه اسمانه لاره ګورم

دغه روغي د ماینونو په سر وځي
ستا تر کلي به اوس ورانه لاره ګورم

ستا نظر سره نظر غوټه کومه
ستا تر زړه پورې اسانه لاره ګورم

لکه تیر یم د ښکاري په لاس کېوتی
چاته غلی له کمانه لاره ګورم

دا چې دومره دې ستایمه په ټپو کې
کابل جانه تر ایمانه لاره ګورم

په بڼو مې رڼې اوښکې اور اورکي دي
په تیارو کې دې ریحانه لاره ګورم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ډېــــر ازغـــــي د مينـــــي مـــــات لـــــرم پــــه زړه کـــــې
دا خـــــوارېږه دردونــــه زيــــات لــــرم پـــــه زړه کـــــې

د ارمـــــان لپــــې بـــــه ډکــــې کـــړم لــــه اوښــــکو
هـــــم كعبــــه هـــــم عرفـــــات لـــــرم پـــــه زړه کــــې

پـــه کـــې بـــل د ماشـــومتوب يادونــــه اور کـــړي
يـــو انځـــور د شـــابرات لـــرم پــــه زړه کـــې

ســـــتا د ســـــترګو د مچيـــــو بركـــــت دى
چـــې لفظونـــه لكـــه شـــات لـــرم پـــه زړه کـــې

د راتلــــو وخــــت دې ريحـــان تــــه ورمــــالوم دى
كـــوي ټـــک ټـــک ښـــوري ســـات لـــرم پـــه زړه کـــې

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

لپې دې وي خير دی جام، منګي، ګړي دې نه وي
روغ مړوندونه مو په کار دي، شنه بنګړي دې نه وي

ماشوم اختر ته مو چې واچوي رنګينې هګۍ
چرګې ساتو، مېږي، اوښان، وري، اوزګړي دې نه وي

بس د کوچۍ شونډې چې پاکې د بارود له ګرد شي
د سپينو کوچو کتو ډکه، زېړ غوړي دې نه وي

د ژوند د خوني په دېوال انځور د سولې غواړو
پوري راځوړند ملخي شلخي بوړي دې نه وي

په لونګين ماښام سلام د يار د شونډو واخلو
مازيګري تبې نيولي تک زېړي دې نه وي

په سره غرمه کې په يوه خولګۍ بسنه کوو
ريحانه بار بار د مچکو بابېړي دې نه وي

۲۰۱۰ طايف، سعودی عربستان

د رنځور مين په څېر مازيګرى دى
ګران رابانـدې زښته ډېر مازيګرى دى

زېړ پتاوي، خړ دېوال، سپين ږيري نشته
په اور سوى د چم تېر مازيګرى دى

د شهيدو پېغلو رنګ يې دى اخيستى
په بمونو کې راګېر مازيګرى دى

التفات پرې د شغلو د طبيب شوى
ستا پېزوان سره کوشېر مازيګرى دى

د پرديس ماښام په غېږه کې ريحانه
موده کيږي رانه هېر مازيګرى دى

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

ستا د غمونو سلسلې دي چې له خوبه يمه
کړې مې ډېرې شوګيرې دي چې له خوبه يمه

له زره چاودي انتظاره د بڼو په څوکو
بلې د اوښکو مې ډېوې دي چې له خوبه يمه

ستا د مړو سترګو د يادونو د پېريانو اثر
راکړې ڼوله شپه غوټې دي چې له خوبه يمه

له اوبو غړپ سره دې بيا ترخه بارود څښلي
رنځورې ! ستا مې انديښنې دې چې له خوبه يمه

ستا د ورېښمن مړوند بلا واخلم چې سر پرې ږدمه
ستا له بنګړیو مې ګيلې دي چې له خوبه يمه

يو څه ريحانه د زندان د تنهايۍ وېره ده
څه شرنګېدلې زولنې دي چې له خوبه يمه

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

ستا په هجر کې د اوښکو مې تڼې دي
يون په اور کې د تڼاکو مې پڼې دي

د ګرنېټ بم يې په خوله کې دی چاودلی
ده به کړی وي ګمان چې شنې مڼې دي

تخنوه مې په وجود مې ولاړ اوسه
زه رانجه او ستا پښې تنکۍ بڼې دي

چې د چم پېغلې مې نه اوري سندرې
يا به شور وي د بمونو يا کڼې دي

چې د زړو په کتابونو پوري نښلي
ښکليه سترګې دې رنګينې دوتڼې دي

توری توری يې له اوښکو نه جوړ شوی
چې غزلې د ريحان روڼې روڼې دي

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

د جانان غم مې له زړګي څخه رابولي اوښکې
ځکه د سترګو په کاسو کې مې راټولي اوښکې

د التفات مرغۍ دې نه راځي ناترسه یاره
په هر قدم کې مې پرتې دي لکه شولي اوښکې

نه مې په زړه کې ستا د ویر له لاسه سپک پاتي شو
او نه مې پاتي شوې د سرو لېمو په رغولي اوښکې

په جنګ بارودو کې مو ويني ويني ډير اوژړل
رابه مو کله شي په لپو کې د سولې اوښکې

نور له ریحانه د لامده ګریوان حساب ورک شوی
بس د کابل د پرهرونو یې همزولي اوښکې

۲۰۰۹ قمبر څلورلاري، کابل

جنګ ته تللي څو وګړي ماښام راشي
څوک نیم ژواندي او څوک مړي ماښام راشي

زمونږ په کلي کې یو څو تنه کړی ورځ
ازغي وکري او ستړي ماښام راشي

سهار پرې کاندو یو خاک په هدیره کې
تر جوماته تاوده غړي ماښام راشي

چې د ښکلو و دیدن ته سترګې وا کړو
خړ بادونه، سپېرې دوړې ماښام راشي

چې د ستورو په څېر ځل کا په تیارو کې
په لاسو کې یې وي پړي ماښام راشي

د دهقان غریب تر وس ورسره تېره
هر پټي دی سوړي ماښام راشي

هر سړی چې په دې مېنه کې حاکم شي
ککری یې تر پښو رغړي مابشام راشي

شپون یې پیايي د بارودو په ورشو کې
اې ریحانه رمې رخړي مابشام راشي

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

ځلوریزه

د زړه تر غره مې د بېلتون ښکارزن راورسېدل
سويان د اوښکو مې د سترګو په برغی کې غلي
په هر قدم کې له سفره زر سلګۍ لرمه
زر شکایته مې په هره یوه سلګۍ کې غلي

زړه مې غلې غلې ژاړي تر سهاره
ستا دیدن له خدایه غواړي تر سهاره

د بېلتون لېوان د زړه ورشو ته راغلل
د ارمان رمې مې داړي تر سهاره

خوبولي دي ماښام ورته کتلي
چې نرګس دربانـدي وياړي تر ماښامه

له بدن څخه مې ورو ورو تبه باسي
راکوي د خولګۍ لاړې تر سهاره

څه بلا وه ماسخوتن وطن ته راغله
ابادۍ يې کړلې شاړې تر سهاره

دوه ډيوې د انتظار له برکته
د بڼو په سر ولاړې تر سهاره

په تصوير پسې دي ګرځي ريحان ګوري
غوټۍ ګل غونچې ورخاړي تر سهاره

زخمي زخمي، سوري سوري او ستړي ستړي زړونه
راځي په اوښکو کې، له سترګو نه مو رغړي زړونه

موږ يې د لاړو د ګبين له کرامت خبر يو
ځکه مو ښکلو ته په نه بيه ورکړي زړونه

په کښت د مينې د نفرت داسې سيلاب راغلی
ناشونې ښکاري چې راشنه شي لکه زړي زړونه

دا نن دې څه ځوانيمرګ زېری صبحدمه راووړ
سر ماښام وير دې په تېغنو لکه غړي زړونه

د زېرو بم غوندې يې ستايئ چې نغمې ترې وځي
د عشق په لاره کې بېکاره دي او مړي زړونه

په پوله نه درومي په شنه پټي کې لار جوړوي
ښايي چې نه لري ريحانه دا وګړي زړونه

۲۰۰۹ سر روضه، پکتيکا

لاس مې سره وي په سرو وينو ترڅنګلو
چې ځان وګورم د زغرو په رڼا کې

له جموده مو بلا خوري شاعران يو
ژوند ته ګورو د سندرو په رڼا کې

ايلبندونه پړقېدل چې راختلې
د هيندارو ځونډورو په رڼا کې

د بارودو په لوګو کې برېښېدلې
ستا ليمې د ملغلرو په رڼا کې

ريحان توره بانبه وليده په سترګو
ترۍ تمه د کوترو په رڼا کې

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

اداګانې

چې خپلې يې د شاعرۍ طبعې پښو کړې
خيال مې لاړ سيفل الملوک شو
ستا د حسن کوه قاف ته
اداګانې دې پرۍ وې لمبېدلې
د رنګونو په تالاب کې
لکه وړانګې له شبنم سره ګلاب کې
لکه اوښکې په لېمو کې
يا تنکۍ تنکۍ څپې وې
ښکته پورته په درياب کې
د مستۍ جامې يې ټولې ترې ولجه کړې
ستا د لوڅو شوخو شوخو اداګانو ښاپېرۍ دي
نوک نيولې قدمونه په رم اخلي
را رواني غلې غلې په خم خم دي
په دې شان ترې پټوي د بدن غړې

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

مښوکي

تویو مه چې د اوښکو سپین پټوکي
غم مې واړول د زړه د بڼ خروکي

د غومبرو شور یې نشته په بامونو
د کوترو په زړه سرې دي د باز نوکي

مرغکیو ځالي بل وطن ته وړې
هرې بارې ته پراته د مار پستوکي

د بارودو په اورښې کې مو پېچلی
د ژوندون ماشوم مو ځکه وهي کوکي

د جنګونو مرغان تږي تږي راشي
د کابل په وینو ډوبې کړې مښوکې

د سیکو خورجین زاهد له چانه وړی
خرڅوي د شهیدانو پرې هډوکي

زمانې تنها ازغي راته کرلي
نشته څوک چې مو تنهاکو ته ورپوکي

په تندي مې د غربت کانهي خوړلي
مورې کېږده په زخمونو مې زړوکي

د ريحان زړه که دې وليد بيا به وايې
له چړو نه دي تېرې د غزل څوکې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

په زخمونو کې راټول د خپل وجود یم
په زړه داغ لرم غاټول د خپل وجود یم

په خیرات کې توري زغري رارسیږي
یو د جنګ سپیره کچکول د خپل وجود یم

ځوک مې سر ګوري ځوک لاس او پښې ځاړي
پروت ټوټه ټوټه کهول د خپل وجود یم

د بارود کلال په لاس کې یم نیولی
لکه زهر تریخ کنډول د خپل وجود یم

سره ژبارم د کابل ژور زخمونه
که ریحانه غزلبول د خپل وجود یم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

راځه شروع یې کړو له ثیري پیراهنه اشنا
زه به شلېدلی ګریوان دروړمه ، ته ستنه اشنا

ځانمرګي سترګې دې زما د زړه کابل کې ګرځي
د خدای د پاره په کې ونه کړي چاودنه اشنا

د ښو غشي مې د سترګو له کمان در وځي
د شینکي خال نښه دې ایښې ده په زنه اشنا

په غلطۍ کې هم که چا ښکلو ته چپ کتلي
موږ یې ده کړې په شعرونو کې غندنه اشنا

د لمر ختو منظر مو هم شو وېروونکی غوندې
ته وا د مړي مخ راوتی له کفنه اشنا

کړې به چچونکی ستا په شونډو پوري شونډې اخېر
ریحان نیولې د حیات بابا لمنه اشنا

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د تنهاکو ماتېدل په هر قدم کې
څه خوندونه وي په لاره د صنم کې

کړه ژوندى مې د نغمې په څېر مطربه
يمه ورک د زمانې په زېروبم کې

د يادونو حاجيان دي تېرې راشي
سرابيږي مې د اوښکو په زمزم کې

چې غزل مې کېږي له زړونو غېږه تاوه
عشقه دومره اثر راکړه په قلم کې

ستا د سترګو ابابيل په کې اوسيږي
جوړه ځاله يې زما د زړه حرم کې

د رقيب له ذاته مه راته غړېږه
څه ښېګړه ده ريحانه په لړم کې

۲۰۱۰ طايف، سعودی عربستان

دا غریب چې لا تر اوسه سلامت دی
په کوڅه یې ستا د پلونو برکت دی

لکه پرخه د ګل غېږه کې ژړېږم
په وصال کې راسره غم د فرقت دی

سوي سوي قلقلې د زانو اورم
لالهانده د خیالونو مې الوت دی

لپونی راباندې خوښ یې که مې وژنې
رنګه بنګه غنمرنګه څه دې نیت دی

زنګ یې هره ورځ د ورور په وینو وینځو
په دا شان کړی د تورو مو عزت دی

د لستوني د ګنډلو مو څوک نشته
خو د زغرو راته هر چا کړی ست دی

ښکلو ورو ورو د خوړدې غوندې خوړلی
د ریحان زړه د حیات بابا زیارت دی

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

څنګه به اوس ښکل کړي د ګورګرو لاس
غوڅ دې په مړوند کې د نښترو لاس

ستا په کاغذي شونډو لشې وهي
زما د شوخ نظر د جادوګرو لاس

وېش که د قلم او د کتاب وي هم
مونږه ته رابېرته شي د زغرو لاس

نن درنه خولګۍ په زوره اخلمه
خلاص دې شه اشنا د زورو لاس

جوړ چې کړم د مينې شيش محل کله
پورې کاندي خلک په ډبرو لاس

کاږي تر زړګي مې د ښو ستنې
ستا د مړاوو سترګو د کوډګرو لاس

وکړه لاس نيوی ترېنه مريد يې شه
مه پرېږده ريحانه د سندرو لاس

۲۰۱۰ طايف، سعودی عربستان

چې د بڼو د غشو سر دې په کې ګرو پاتې دی
ځکه تراوسه مې د زړه په تل کې نو پاتې دی

د ژوند ماشوم مو چې له وېرې نه زبون وهلی
لا په دې چم کې د چنګېز د پیشو میو پاتې دی

لا خو ازغو ته د تڼاکو اوبو خور ورکوم
لا مې د عشق په دې سفر کې د سر دو پاتې دی

د وخت مغل چې ورته بیا په کاڼي لور تېروي
نو خامخا د پښتنو سرونو لو پاتې دی

اوښکې چڼوم پکې سلګۍ ځیني راتولې کړمه
په ګودر غاړه یو غلبېل غلبېل پلو پاتې دی

ریحان له ځایه نه فطرت دی د الف راوړی
ملا یې ماته شه هغه چې درته (و) پاتې دی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

زخمونــــــه مـــــې راوړي درتـــــه واړه ګلابونـــــــه
خـــالي خـــالي اوربـــل تـــه رانـــه غـــواړه ګلابونـــه

د حســـن منکرانـــو لـــه تفســـير د ســـپرلي وکـــړه
د شـــونډو پـــه مســـکا کـــې ســره ژبـــاړه ګلابونـــه

رقيـــب راوړي ســـترګي چـــې نظـــر دې نـــه کـــړي يـــار
پـــه ځـــور شـــه رخســـارو کـــې رانغـــاړه ګلابونـــه

سيلۍ راغلـه ور ړنـګ بـه شي لـه زړه نـه بـه يې ووځي
ولاړ دي د تبـــرو ازغـــو پـــه غـــاړه ګلابونـــــه

ريبـار مـې لـه جانانـه سـره خنـګ پـه خنـګ ګرځيـږي
الله دې ســــلامت لــــري دا دواړه ګلابونــــــه

ريحانــه چــې د کلـــي هــديرې تــه کلــه لاړ شـــې
ورخـــاړي پـــروا نـــه لـــري بـــس ژاړه ګلابونـــه

۲۰۱۰ قمبر څلورلارې، کابل

د مڼې تر ونې لاندې په غرمه کې
وای مو شونډې لاندې باندې په غرمه کې

ما به ښکلي د شفتلو بنګړي جوړ کړل
تا به لیچې کړې را وړاندې په غرمه کې

ته به وایې چې ګلپاڼې په نڅا دي
پښتنې پېغلې چې خاندي په غرمه کې

د بڼو په لور، لوګره غټې سترګې
بس د زړو لوونه کاندي په غرمه کې

خولې مخ، لوګي به نوره ښایسته کړې
البېل به مو چې (لاندي) په غرمه کې

شې لوخړه به ریحانه سره لمبه ده
که لږ نوره شوه در وړاندې په غرمه کې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

دا وچـــې پـــاڼې د خـــزان چـــې دومـــره شـــور کـــوي
ښـــکاري د نـــوي ســـپرلي زېـــرى لـــور پـــه لـــور کـــوي

لېـــوني حســـن دې زمـــا پـــه زړه قـــدم ایښـــى دى
نـــاز و نخـــرې دې لا ســـیوا دي چـــې پـــرې زور کـــوي

د لارې ســـر تـــه مـــې پـــه غبـــرګ کـــې د رقیـــب لـــه وېـــرې
ځـــار دې د ســـترګو لـــه کونجونـــو ســـپین او تـــور کـــوي

قلـــم پـــه نـــه بیـــه دى بیـــا هـــم تـــرې نـــه مـــخ اړوي
خـــو تـــورو زغـــرو تـــه لـــه یـــو ، لـــه بلـــه پـــور کـــوي

ځـــار لـــه پښـــتون هـــوډه هـــیڅ چېرتـــه بـــه تـــرې وانـــه وړمـــه
کـــه مـــې هـــر څـــومره پـــه لمنـــه دنیـــا تـــور کـــوي

هـــر نـــوى زخـــم ریحـــان نیســـي د امیـــد پـــه غـــوټۍ
د ســـوځېدلي ګلســـتان خبـــري نـــور کـــوي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د امید غوټۍ د زړه پرهار کې ښوري
یوه شنه پاڼه په وچ سپېدار کې ښوري

د غره ټولې ښکلا کوچ ورسره وکړ
د کوچۍ چرګه د اوښ په بار کې ښوري

ستا د رنګ خالونه ږدي په خپلو زنو
سپینې حورې جنتي دیار کې ښوري

یوه اوښکه د پردې راپه نصیب کړې
نه کتار چې د ریا په تار کې ښوري

د سرو سترګو مدرسې ته یې تګ ګران دی
نېغ باڼه یې طالبان دي، ثار کې ښوري

چېرته لاړ شو پل د چا په قدم کېږدو
چې سرونه وو هغه په دار کې ښوري

د ختین کلي بامونه وریا دېږي
دا ریحان چې غلی غلی ښار کې ښوري

۲۰۱۰ طایف، سعودي عربستان

خــــدايزده خمـــــار دي كــــه بيمــــار خلــــك
روان دي ډېـــــر كـــــرار ،كـــــرار خلـــــك

خونـــد يـــې د كلـــي پـــه (شـــوديارو) كـــې وي
پــــه ګـــوړه څـــه پېــــرې د ښـــار خلــــك

د شـــــملو ســـيورو تـــه يـــې ځـــان رســـوم
چــــې راښــــكاره شـــي د دســــتار خلـــك

ماښـــــام راغلــــي وو د ســـــتورو هـــــومره
خـــو ســـهار پــــاتي وو پــــه شـــمار خلـــك

اخـــر يـــې ښـــكل كـــړل د نظـــر پـــه شـــونډو
ښـــكلو تـــه څـــومره وكـــړې وار خلـــك

ســـتا خـــو روزګـــار لـــه شـــاعرۍ ســـره دی
ريحانــــه نــــه يــــې بـــولي كــــار خلــــك

۲۰۱۲ طايف، سعودی عربستان

د حسن حرم

چې د سترګو په کعبه دې
د زلفانو اطلس پروت وي
او د وریځو ابابیل وربانديي ګرځي
د حبشو ښو شپول ورنه چاپېر وي
له لېمو دې څاڅکي څاڅکي
د زمزم څاڅکي راڅاڅکي
روح مې ستا په مرمرین جبین طواف کړي
ستا د خال له هجراسوده ټینګه ټینګه بوسه اخلي
څه سپېڅلی شان منظر وي
خو ناڅاپه رابیدار شمه له خوبه
روح مې ببرته تن ته راشي
هر یو شی رانه فنا شي
فقط یو نوراني عکس مې په زړه باندې وريږي
او هغه وي ستا د حسن د حرم، رامالومیږي.

۲۰۱۱طایف، سعودی عربستان

شودیارې

سهار د لمر په یوې
د تورې شپې شودیارې واړولې
او زرین تخم یې د وړانګو په کې وشیندلو
سترګې د وریځې تېکرى مخ ته ونیو
له خوشالۍ نه یې ورو ورو وژړل
په وړانګین کښت یې ځاځکې ځاځکې اوښکې وڅڅېدې
طلایي وږي رازرغون شول په کې
کوم شهزاده د پټکي ول لپاره
یا د کوم خوار سپېره بزګر په خاطر
چې درمینده ته یې اخېر ورکړي
زیږې سپرې طوافونه کوي
پېغلو یو څو ګېډۍ غنم راوړي
د پولې ډډې ته یې ډډه کړې
د چا غمبورې تور دي
د چا په زنه لیکه
د نجونو میرې خپل ماشوم ورور ته برېتونه ایښي.

۲۰۱۱طایف، سعودی عربستان

د ومانو جنازې

په ازغیو کې مې یون لندې بڼې دي
پښو کړې د زخمونو مې پڼې دي

له اسمانه د پولادو ږلۍ اوري
سرې لبمې شوې د ګلونو په بڼ پوري

خود په هره لاره پروت پرې کړی سر دی
چې په وینو لژند تېغ د سکندر دی

د وحشت خپسه ناسته په مرغیو
تکه توره بابښه ګرځي په غونډیو

د چم پېغلې د سندرو ډول یې ګونګ دی
لګېدلی یې په شونډو د غم زنګ دی

د ستم په ځګو سپینې د نیل غاړې
په قلنګ کې سرې ډولۍ راځخه غواړي

سري په وينو د مچړوغزي تنستي دي
چې پري غوټه د ومانو جنازې دي

بند په بند غوخي نبتري سوې ګرګې
شوې له ډيري ژړا وچې د غره سترګې

د سوځلي زړه په تل کښې مې ده پټه
له پېريو د زرتشت د اور سکروټه

د باران په ځای را اوري د اورکاني
لولپه په درمندوکې درنې واني

د شيدو په ځای يې راشي له (تو) ويني
ژېړه غوا چې له ناکامه ډډی ويني

په کودي چې سپرغۍ راغلې کوره کوره
د ريحان له ګلو پورته شوه لوخړه

۲۰۱۱طایف، سعودي عربستان

چې تر چم تېروي لارې په ماينو کې
ماتې نه شي دا هيندارې په ماينو کې

د اجل ورځې شېبه په شېبه شمارو
دي پېړۍ مو را ايسارې په ماينو کې

لاس نيوى مې د جنګو له پيره کړى
ما د مرګ کومي ته سپارې په ماينو کې

سر بدا له هغه وخت په ځان خبر شوم
درد راټينګې کړې نوکارې په ماينو کې

سر به بيا د مرکنډيو فصل اخلو
چې کرلې مو شوديارې په ماينو کې

۲۰۱۱طايف، سعودي عربستان

بیا د غربت په ګرېوانه راخښېدلی یمه
د سفر اوښکه له بانه راخښېدلی یمه

د خیال په ګوتو مې راټول ستا د زخمو توري کړل
غزل غزل شومه له زړه راخښېدلی یمه

پرون دې ګرانې په زړګي لکه باران ورېدم
نن دې د سترګو په ناوه راخښېدلی یمه

چې د سندرو وچو پاڼو ته مې ساه ورکړې
د تخیل اسمانه ښه راخښېدلی یمه

لکه زړګی د مسافر د غم له اوښکو نه ډک
په نه خبره په بانه راخښېدلی یمه

ریحانه بیا د چا د سوي انتظار له سترګو
لکه د شمعي ټوله شپه راخښېدلی یمه

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

وخت مې د دیدن ښکلې شپې راڅخه وړي
سترګو کې مې اور کري لېمې راڅخه وړي

ناز د پېغلتوب دې ډېر او زه لکه ساحل
تا ځکه په شاني د څپې راڅخه وړي

لا تر شهید څلي په تروږمیو کې وهم
څه سپېره بادونه دي ډیوې راڅخه وړي

شېخ په زړه کې ناستې وي بربنډې حورې تل
مات یې شه لاسونه چې پیالې راڅخه وړي

غاښ به دې اخېر په لنډۍ زنه کړمه خښ
څو به دې شیرینې بهانې راڅخه وړي

چیري مې ریحانه کړی نه دی د سر غم
ډار لرم چې دا ځلې شملې راڅخه وړي

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

سر به خوري د زورورو پاچاهي ده
په دې ښار د تورو زغرو پاچاهي ده

د چارقل تعویذ په غاړه ګرځومه
ستا د مړو سترګو کوډګرو پاچاهي ده

بس لنډۍ یې ملکه ورته ټاکلې
په زړګي مې د سندرو پاچاهي ده

ګرځوم یې د بڼو په څېر په سترګو
که د لرو که د برو پاچاهي ده

پرهارونه په تندي ورمه ریحانه
لا تر اوسه د ډبرو پاچاهي ده

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

رمې د سترګو دې وخ ، په کې رنځورې ښکاري
ګرد د بارودو چې دې، د ښهو شپول نيولی

ستا د نامه توري مې، په غزلونو ثاثي
ستا د ښکلا جلوو مې، تخيل ټول نيولی

د نبات ثاآثکي يو ثو ، راباندې ولوروه
د مسکا لپو کې دې ،د خولې کنډول نيولی

د ماشومانو په ثپر، ښکلو پرې لوبې وکړې
هغه شيندلی زړه مې، ځيني راټول نيولی

د شرنګېدلو تورو ، لښتې په خرپ ورکوي
ريحان د خيال په غاړه ،د غزل ډول نيولی

ثوک ورته نيسي ځولۍ، چا وي کچکول نيولی
خو ما ريحان ښکلو ته، د زړه غاټول نيولی

۲۰۱۲ طايف، سعودی عربستان

د مرګي د ډاله ډنګ راپسي شوی
سور په وينو يمه جنګ راپسي شوی

د ناسور زخم په لپه کې داغ ورمه
د خاټول د نصيب رنګ راپسي شوی

د افسوس تبکی مې زړه خوري لکه توره
چې د چا د وينو زنګ راپسي شوی

د يار کلي کې مې سترګې رقيب څاري
يو څه لري خو په څنګ راپسي شوی

د سندرو بدرګې راپسي درومي
ستا د شنو بنګړيو شرنګ راپسي شوی

چې د خيال ژرنده مې ساتي په ګردش کې
يه ريحانه غنمرنګ راپسي شوی

۲۰۱۱ رياض، د ډاکټر دلاور استوګنځی

چولۍ

د اوړي سره غرمه‌وه
ډېره توده غرمه‌وه
مور مې وه ناسته په‌ختېین دالان کې
ستنه‌او تار یې وو د اون په‌لاس کې
زه یې هم خوا کې غلی کښېناستمه
ما ویل څه‌کړې مورې
دې وېل چولۍ کومه
ستا ناوکۍ لپاره
زه مې له مور سره لګیا وم په خوږو خبرو
له دروازې نه‌مې ملګري راته غږ را وکړ
ژر کړه راځه د غره په لوري ځو کو چیان راغلي
ما هم په بیړه کې رامنډه کړله
خو ،ښۍ پښه مې په چپۍ پایڅه کښې بنده شوله
د سرای په‌منځ کې پړمخ ولوېدمه
(وۍ مخ مې تور شو) دا اواز مې تر غوږېنو راغی
زه روغ رمټ ومه راپورته شومه

خو د خوږې مورکۍ له ګوتې مې وه ستن ختلې
ښايي چې نن يې و ګوتمو هېر شوی
کاشکې چې نه يې وای ګوتمو هېر شوی

۲۰۰۹ سر روضه، پکتيکا

څلوريزه

نـــرګس، غـــاټول، رامبېـــل چامبېـــل تـــازه ګلونـــه
ريحـــان، ګـــلاب او رانـــه پـــاتې دي چـــې څـــه ګلونـــه
زمـــا د رنځـــورې لـــيلا ژبـــړ مـــخ تـــه يـــې رنـــګ تلـــی دی
ځکـــه مـــې خـــوښ دي لـــه دې واړو، غـــوربېژه ګلونـــه

ستا په مینه کې څه مسته اوازه یم
د هر چا تر غوږو تللې انګازه یم

نم د اوښکو مې را اوري په ګریوان کې
په یادونو دې تر اوسه لا تازه یم

ما دی څښلی اوبه خور له بورو سترګو
د شهید په قبر شنه لکه خازه یم

التفات دې د غلچک نظر په کار دی
پخلا شوی همېشه په رمازه یم

لپې لپې به مېوه د مینې درکړم
ښکلیه راشه اختریزه دروازه یم

ریحان کله درنه خوله په زور اخیستې
وایه وایه دغه ته یې او دا زه یم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تلوسې مې زښته ډېرې کې خوله راکړي
چې کوڅې تر نظر تېري کي خوله راکړي

ورته وایم سبا بیا ګرانې راځمه
بس راغاړي وځي په زېري کې خوله راکړي

تور پېکي ته چې ښنه ورکړي په یو لوري
سپینې لېڅې راچاپیري کي، خوله راکړي

د پردېس زړګي تناکي ورښکاره کړم
غلې غلې ګیلې هېري کي خوله راکړي

د نظر تر هوده لاندې ښکلی نیسم
یه ریحانه انکار چېري کي، خوله راکړي

(کي: کړي)

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

پټ يو له دنيا خو دغه بورې په خبرو شي
تا نه چې خولګۍ واخلمه حورې په خبرو شي

څو به د محشر په ورځ انکار زما د خون کوې
رابه دې د سپينو لېځو تورې په خبرو شي

شکر خو په شاتو په شکرو دی ایستل په کار
ژبه مې چې ستا په بارخو (څري)، په خبرو شي

شوخ بادار نظر مې چې د خولې وعده درياده کړه
مړاوي ټيټې سترګې دې مزدوري په خبرو شي

ستړي د بزګر کاته اسمان ته بې څه نه ښکاري
ګوره چې اوس څاڅکي څاڅکي اوري په خبرو شي

خود به نو ريحان درته هک پک ګوري د بت غوندې
يو ځلې چې ستا شونډې مغرورې په خبرو شي

۲۰۱۲ طايف، سعودی عربستان

وهابي کوڅو کې پلونه صوفيانه ږدم
د خيال ژبه ستا د شونډو په خوږه ږدم

په وياله د ځيګرخون يې اودس کړی
د ارمان تندی په زړه کې په سجده ږدم

د يادونو پتنګان دې نخومه
تر سهاره په لبمو ورته ډېوه ږدم

چې د هرې ورانګې څوکه دې لمده شي
د ګل غېږه کې ژوندون قطره ږدم

د غزل غوندې مې خيال ته غلی راغلې
په قدم قدم کې درته زړه ږدم

هلته هم جانانه ستا غم راسره وي
ريحان کله چې لاسونه په کعبه ږدم

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

ستا د زورورو سترګو زور دی
جوړ یې چې زما په زړه کې کور دی

رنګه بنګه غبرږې ته را رنګه شوې
ته وا د ساحل ځپې انځور دی

کاڼي یې اخیستي په آیینو پسې
مخ یې د بارود په لوګو خړ دی

غوټي یې غوړې د سرو ګلونو کړې
لاس کې د خزان د سپېلي لور دی

ستا له شنو بنګړیو نه الهام اخلي
چم کې د ریحان د غزل شور دی

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د سينې ورغوی

د (تو) په ژبه دې بېګا چې غلی غلی څاڅو
زما د سينې ورغوی
وجود مې داسې تخنېدو ، تخنېدو
لکه دهقان وي د خپل (لاندي) د مړ
خولې ته نيولې لپه
په مينه مينه ورکوي اوربشې

د بڼو ترخې

د زړه په غره مې د غم بم پرېوتی
سويان د اوښکو د لېمو له برغې منډې وهي
د بڼو ترخې ورنه پاتې شولې

د زړه جومات

زما د زړه جومات ته
جانانه ستا دحسن
ټول مقتديان راغلي
خال دې د وريځو له محراب څخه اذان وركوي
پوه پېچكه دې په ټنډه پرته
داسې ښكارېږي چې امام دى د سجدې په حال كې
د ښو صف دې د لېمو په مصله ولاړ دى

شــعر د شــعار پــه کچــر رنهــر ځــي بويــه آس د هنــر
دغــه نازکــه نــاوکۍ غــواړي لبــاس د هنــر

د درد پــه کوتــو دې غــزل چــې زړونــه وتخنــوي
لــه خپلــو ســترګو نــه پــه غــاړه کــړه ګــيلاس د هنــر

ســتا لــه پيغــام ځخه منکــر نــه يــم خــو دومــره وايــم
ماتــه ښــکلا ماتــه لفظونــه دي اســاس د هنــر

کــه دې ســندرو تــه ښــکنځلي وايــم ومــې ببښــه
راپيــدا شــوی دی پــه ذهــن کــې وســواس د هنــر

چــې غزلتــوري دې ريحانــه مريــدان شــي واړه
د تخيــل پــه خانقــاه کــې نيســه لاس د هنــر

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

چې خړپېړ یم په غبار کې د بارودو
یون مې کړی دی په ښار کې د بارودو

چې د چا د سر پیاله به کړي په غاړه
راغی راغی په خمار کې د بارودو

نظر ستوري مې په سرو وینو لړلي
ګرځي ګرځي په مدار کې د بارودو

له جور رنګه زړه نازړه ختکی پرې کړي
په پالېز کې لا هم څار کړي د بارودو

د ژوند مړی مې اخیستی په اوږو دی
قدمونه ږدم په لار کې د بارودو

د ریحان د غزل هار مې سینه سوځي
ملغلرې دي په تار کې د بارودو

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د انتظار د مړو رڼو اوښکو اثر دی صنم
چې په سپېدو کې راجوت لکه سحر دی صنم

د هیلو کلی مې د وړانګو په منګول کې اخلي
د زړه په غره مې راختلی لکه لمر دی صنم

دځواني مینې خمار وړمه په لېمو کې پسې
چیلم ،کبل، د چینې غاړه، مازیګر دی صنم

لکه ماشوم لاس په نکریزو تر سهاره ویښ یم
لکه هګۍ لکه مېوه لکه اختر دی صنم

توري منګولي د بارودو به ایمان پرې راوړي
په کې مسکی د مینې پ یغمبر دی صنم

بس د نظر څپو یې غلی غلی واخیستمه
کښتۍ د سترګو مې غرقیږي سمندر دی صنم

د زړه کعبې ته به مې جوړ کړې د غزلو بتان
په تخیل کې مې لګیا ازر ازر دی صنم

لکه د ډېر وخت مسافر چې ځي د کلي په لور
ریحانه داسې تلوسه، داسې سفر دی صنم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

څلوریزه

رازده کړې مور للو باندې خبرې
په قربان او په ټپو باندې خبرې
ما ایمان دی په پښتو باندې راوړی
ځکه کړمه په پښتو باندې خبرې

د لمر مسیح

شپې د ویر جامې اغوستې
تکې تورې تکې تورې
چار چاپېره خاموشي ده
فضا ټوله د بارودو ګرد نیولې
د شبنم په تور بخونه شان کفن کې
د ګلپاڼو مړي نغښتي
سپوږمۍ پټه خوله ژړا کړي
د رڼو اوښکو له ستورو یې لمن د اسمان ډکه
اسوېلي یې کله کله
د لمبو په غشو توره تیاره ولي
ګوندي ژر د غره په څوکه
راښکاره د لمر مسیح شي
د نسیم په لاس ترخه فضا جارو کړي
د سپوږمۍ اوښکې کړي پاکې
او د وړانګو په لاسو یې

د بارودو ګرځ

وهلی

د شبنم

کفن

تری تم شي ،فنا شي

پوکي پوکي ساه د باغ په هدیره کشې

د ګلپاڼو مړي ببرته راژوندي کړي

ځلوریزه

لونـــد ګرېـــوان خیرلـــی مینتـــوب کـــې درتـــه وخانـــدي
شـــین شـــي لـــه خنـــدا پـــه لېونتـــوب کـــې درتـــه وخانـــدي
دا رنګـــه ریحانـــه د ځـــوانۍ نیمګـــړی عمـــر وي
بـــس لکـــه یـــو ښـــکلی چـــې پـــه خـــوب کـــې درتـــه وخانـــدي

راوړي نارې له کومې خوا د مرده باد اورم
ساړه ساړه اسوېلي سم د سپېره باد اورم

د یاد کوترو ته دې اوښکې اوښکې ژدن شیندمه
غومبر غومبر مې شي زړګی ام البلاد اورم

زه داسې نه وایم چې چوپې دي، څه نه وایي دوئ
زه خو د قبر لوحو له خولې فریاد اورم

ځم چې د غره د مستو زرکو ژبه یاده کړمه
نه د ملا خولې ته کېنم نه د الحاد اورم

غزل غزل یې د ناسور زخم جامې اغوستې
زه د ریحان مسره مسره له درد اباد اورم

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د سرو سکروټو بارانونه له هر ځینه راځي
یوه شېبه مو چې په کلي ګلورینه راځي

زړه راته وايي بس غاښونه یې په زنه ټینګ که
خدای خبر ولې یې په ښکلو دومره مینه راځي

ستا د ټیکري پیښکه مې ډېره شي رایاده موري
په مزدورۍ کې مې له پوزې نه چې وینه راځي

د هغوی لارې وي تر داره په سنګسار وتلې
د چا په خوله باندې چې تل خبره سپینه راځي

ریحان منلی دی ریبار ته سر په دې زېري کې
وایي یو ځل به دې سنګ دله یار په مړینه راځي

۲۰۱۰ طایف، سعودي عربستان

اوسېږي په اسمان کې ډېر سرزوري دي ريحانه
دا ښکلي ښکلي ښکلي لکه ستوري دي ريحانه

د اوښکو رڼه پرخه دې پرې څاڅکي څاڅکي څاڅي
غوټۍ د غزلونو دې سمسوري دي ريحانه

اخر به مې د مينې لاس لمنې ته را رسي
هر څو که دروازې راپسې پورې وي ريحانه

که کاڼي وي نو درونډ ښه دی همدغسې دې پروت وي
که زړه دې په سينه کې وي نو ښوري دي ريحانه

د وخت له سوې تندې له آهاړه خبر نه يم
په سر مې چې د مور د دعا سيوري دي ريحانه

دانې وې د لونګو، لونګين يې ترې نه جوړ کړ
اوس پېغلې وايي ستا د غزلتوري دي ريحانه

په شونډو مې برېتونه رږده چې نن رقيبان سوځو
راګوري دي، راګوري دي، راګوري دي ريحانه

په تنهاکو پښو اخيستی مې هر پل دی
ستا تر کلي په سکروټو کې مزل دی

له شهيد کابل يې غېږه ګرځولې
چې په سرو وينو کښې لړند مې غزل دی

له ښکلا نه دې نيمګړی تصوير جوړ کړي
تخيل مې په ماينونو باندې شل دی

د يادونو ماشومان دې زړه ته راشي
څوک يې زخم ګڼي څوک وايي چې ګل دی

ستا د ارت ګرېوانه قصور يې بويه
چې جارو وهې نظر مې درته غل دی

له پېرېو لوغړنې شبې شماري
د زرتشت اور د ريحان په زړه کې بل دی

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

کندو

خړبادونه را الوتي
د عقرب ستورى ختلى
زه هم سترى په پټې کې
سپېره مخ يمه نتلى
کوت ته کېنا ستم د باري
خړ ځادر رانه پېچلى
چنارو سرو ته ګورم
چې نظر مې شو په پوله
د مېږيانو تور بهير پرې را روان وو
جنازه يې د بورا وه را اخيستې
چې کندو د را روان ژمي پرې ډک کړي
د خپل غار خولې ته نژدې شول
چې په سر يې وه ډبره
په ډبره پروت کربوړى
سر يې ښکته پورته کېږي
ته به وايې چې سپوږمۍ ته کړي ښکنځلې
د مېږيانو په کتار يې چې نظر شو

دا فرصت یې غنیمت کړ
پرې ورتوپ یې کړل له پاسه
حلق نه تېره یې په یوه ګوله بورا کړه
د خوارانو په خوارۍ یې سپېرې خاورې واړولې
ما مې ژوند ته فکر وکړ
د مېږیانو په هینداره کې خپل ځان راته جوت شو
زه هم بس په څېر د دوی یم
نه پوهېږم چې دا پاس تیار خور څوک دی ؟.!

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

څلوریزه

کـــه زغـــرو تـــورو مـــو پـــه ســـر حکمرانـــي کـــړې ده
پـــه کـــې ســـاتنه مـــو تـــر اوســـه د زړګـــي کـــړې ده
ترخـــه ګردونـــه لـــه ګلپـــاڼو نـــه پـــه اوښـــکو وینځـــو
مـــونږ پـــه بـــارودو کـــې د مینـــې زنـــدګي کـــړې ده

د غره ګرېوان

لمن يې کړې له سور ساندو ورته
پکې د شنو ترخو نقشه جوړه ده
خړې غونډۍ ته پسرلي په هنر
زېړه خولۍ د (غورېژه) جوړه ده

چې پاکوي اوښکې د دښت په پېڅو
د هر کمره له زړه چاودونه ژاړي
د غره ګرېوان چې د اسې لوند ښکاري
د سپينو واورو له بېلتونه ژاړي
د سپينو زانيو اميلونه ګوره
د شنه اسمان په پلن ټټر ښکاري
کله د وريځو په ټيکري کې پټ شي
يوه شېبه وروسته بهر ښکاري

ورسره را يې وړه ښکلا د جهان
د اوښ په ملا باندې انډې ښوري
په دې يوه کې اذانګونه د چرګ
په دغه بل کي يې سېرلي ښوري

ځمه پټو ته له همزولو سره
د پولي کوت نه چې سوندۍ راوړم
کړم د زړې ترورکۍ له سر نه يې ځار
بدل کې ګوړه ترې چکۍ راوړم

د خوړينو واورو د تربرف له وجي
يو څو شپې به ساتېری وکړو
د جومات بام مو دې چاکونه کړي
را ځئ چې ورشو پرې خوسی وکړو

لاندی شو ختم اوس کوبۍ خورندۍ که
ژر شه مور جانې د سپينکيو وار دی
شنه به ګوډۍ ګوډۍ راوړمه درته
هر برېځر د پيرکو وار دی

اظهار د مینې ته سبب ګوري
سترګې مې بیا یو څه غضب ګوري
څوک په ګل پرخه کړي ګمان د شونډو
څوک له یقینه په کې رب ګوري

زیاتې مې زړه د بېلتون برېښ وهلی
ستا په سینه د وصال تب ګوري
لکه مزدور عجم زړګی مې ربړدي
نظر دې نبغ لکه عرب ګوري
چې سرګردان دې د نظر څنګک دی
بس د ریحان د زړګي کب ګوري

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تور د مینې په تندي ورسره وړمه
زړه په حسن کې بندي ورسره وړمه

که بېلتون یې کشمالې د یاد تازه کړي
د لېمو (نون) کودي ورسره وړمه

د اووو سورونو پیر مې زړه کې ناست دی
د سندرو مریدي ورسره وړمه

کړم تر داره د جانان د نامه ذکر
بدرګه کاڼي ګړدي ورسره وړمه

که په هر قدم کې وخت، مرګی کرلی
امیدونه به ژوندي ورسره وړمه

د ریحان د خیال له دښتې کوچۍ لاړه
داغ په زړه لکه ریدي ورسره وړمه

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

چاودې شونډې

چې خزان دربان دي راغی ګلبدنې
د باړخو څوکې مې غبرګې شوې نونې

هسې نه غوخ مړوندونه پکې راشي
د ویالې اوبه شوې ورو ورو سوربخنوي

د ښکلا دښمن اري ورپسې راوړي
یه سپین غره! لاس دې پرې د هرې ونې

تخیل نه مې د تورو رمې تښتي
د غزل سوې کېږدی مې په زړه پلنې

سره غرمه یخه خولګی په دروازه کې
کوی نه شو اوس له ښکلو دا غوښتنې

داسې اور دی لګېدلی هر څه سوځي
کلی، ښار، دښتې، صحرا، غرونه، رغنې

چې له (ژي) سره شي (تاته) کوچۍ نشته
د ماخۍ څوکې يې نه نيسي لمنې

بورا ځکه د ازغو په څوکو زانګي
د غوټۍ شونډې خزان کړلې پمنې

په رنجو باندې ګمان کړي د بارودو
د دوۍ سترګي دې له ځايه نه خيرنې

زړه مې مينه، عقل وېره کړي له وخته
همېشه سره په جنګ وي لکه بنې

ښايي بېخ يې د بارود چينجي خوړلی
چنار پاڼې په څړموني شوې ډډنې

سلسلې د جنازو دې نه تم کيږي
په ژړا ژړا مو سترګي شوې لېچنې

غم ځپلي چاودي شونډي په کې ګورم
رانه غلې آيينې کوي پوښتنې

د زړه حال چاته په خوله ویلی نه شو
قصیدې مو د زخمونو کړي شننې

اوس مو نه پرېږدي لاسونه تر ګلونو
ورکولې مو ازغو ته چې بلنې

د یتیم د بڼو څوکي چې لمدې شي
بس زما د زړه په سر کې وهي ستنې

په کې جوړې انځورونه د وحشت دي
له هوسیو نه ښکاري ایستې څرمنې

نه د پېغلو د واده د شپې ټپې شته
نه ځوانان شته چې ډولو ته څڼې څوني

څه به تمه کړو د کورتو د غوړیو
چې لېوان مو د رمو کوي څارنې

له خپل ځانه په هینداره کې وېرېږو
بلا وخت دی شوي مو سترګې بلا جنې

د زرتشت سکروټي ګام په ګام کرلې
له پېړيو مو شيبې دي لوغړنې

د مرګي کچکول په غاړه پسې ګرځو
په هر در ،د تورو زغرو کړو بسپنې

د ريحان زخم ګلاب د (سرروضې) دی
داغ يې وړی له غاټولو د (ښرنې)

ښرنه: د پکتيکا پلازمينه او سر روضه زما اصلي ټاټوبی

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

څلوريزه

خاموش ګودر چې د سندرو په منګول کې واخلم
د زړه له کومې سيپارې راپسې ډېري وايي
ګوره چې کله به مې خلاص کړې له پردېس زنځيره
د پېغلو ميره خو تسبې راپسې ډېري وايي

د عبدالرحمن غضري د غزل په لیکه

“ وحشي ګوزار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته
وخته پرهار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

چې د تناکو په څپلوکې د یارکلي ته ځي
عشقه انګار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

ښایي کوم ښکلی درته شپېخه سترګکونه وهي
د تسبو شمار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

زړونه مو دومره غبږ په غبږه په درزا ولې دي
نظره څار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

د اوښکو ستوري هر ماښام رانه پسول ته غواړي
اسمانه هار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

د غضري په څېر دي روح کې نوم د یار ختلی
ریحانه دار ته دومره تږی پخوا نه وي چېرته

کړم بیان به درته کوم په یارانه کې
زر خوندونه رامالوم په یارانه کې

د یادونو په ورا باڼو کې دې ناست یم
تخنوي مې لکه زوم په یارانه کې

دا غماز پیکی دې واړوه له مخه
څوک خو داسې نه وي شوم په یارانه کې

سره غرمه، پخه خولګۍ، زړه مې درزیږي
لاترا وسه یمه اوم په یارانه کې

په تندي یې نڅوم د کوڅې کاڼي
ما ګټلی دومره نوم په یارانه کې

بدرګه به یې وږمې درسره درومي
که ریحان دې شي معدوم په یارانه کې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

نـور بـه ريحانـه ورتـه نـه ږدم پـه ورغـوي زړګـی
ښـکلي زړه نـه لـري پـه اور بانـدي راسـوي زړګـی

د ګـران وطـن غمونـه واړه دې ښتـي پـوري
لکـه (سـر سـوبندي) مـې غلـی غلـی روي زړګـی

ښـايي دانـې يادونـه دې پاخـه شـول پـه کـې
لکـه انـار غونـدې مـې تـرک درپسـې چـوي زړګـی

مـخ دې اشـنا دشـيدو جـام دی پـه کـې شـک نشـته دی
خـو لـه مـا غـواړي سـتا د سـپين بـارخو پيروي،زړګـی

زاړه ټکـور شـول پـه سـينه کـې اوس درزا نـه کـوي
ځکـه داغونـه رانـه غـواړي نـوي نـوي، زړګـی

دچـا پـه درد ،دچـا پـه غـم بانـدې درد مـن چـې نـه شـي
څـه يـې دی فـرق کـه پـه سـينه کـې وي کـه نـه وي زړګـی

د سهار نرۍ نرۍ نازکې وږانګې
له نسیم سره په دنګ چنار کې زانګي

کلکه مځکه مې د زړه پوټۍ شوه
د جانان غمونه تل پرې وهي سانګې

په دریاب کې نه ګرداب ګوري نه پیڅکه
په تصویر پسې دي هر ځای ته وردانګي

چې مې وخاندي د شعر په ونه پوري
ماتوي مې د سپېڅلو هیلو څانګې

غریبي ده که وم مړ د خاک په غاړه
سقاط ورکړئ څو سندرې لرم پانګې

د رقیب نوم یې اخیستی بربځر دی
ریحان ځکه ترمابنامه وهي کانګي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

راځـئ چـې د سـندرو مـات پیونـد سـره پیونـد کـړو
ټپـه د ملالــۍ بـه لــه میونـد سـره پیونـد کـړو

کـړۍ بـه یـې ورواچـوو لاسـونو تـه د کرکـې
زنځیـر د خـوږې مینـې بـه لـه ژوند سـره پیونـد کـړو

چـې نـور پـرې د ویـر د کلـي ماتـه خاموشـي شـي
د شـنو بنګړیـو شـرنګ بـه لـه مړوند سـره پیونـد کـړو

لمـن لـه کـاڼو ډکـه لکـه غـر ګـوزار بـه نـه کـړو
مصـرې د (درانـي) بـه لـه خپـل (انـد) سـره پیونـد کـړو

د ګوتـو پـه لینـدو کـې بـه د مینـې غشـي ولـو
غـوټۍ بـه د ګـلاب لـه کمربنـد سـره پیونـد کـړو

پـه خیـري ګرېوانـه چـې تـک وهـي تنهـۍ د اوښـکو
راځـه ریحانـه ځـان بـه لـه دې ګونـد سـره پیونـد کـړو

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تر سهاره لکه ستوري غزلتوري
غلي غلي راته ګوري ،غزلتوري

د غزل پښې مې غبرګې دې الوتې
د ماينونو په سر ښوري، غزلتوري

دا رقيب خو دې نظر ته سپېلنی شه
راکوي دې سترګې توري، غزلتوري

تخيل مې د کابل په ياد کې سوی
له سکروټو نه را اوري غزلتوري

ستا د حسن تر قدم لاندې چاودلي
د حباب په څېر کمزوري ،غزلتوري

د چم ښکلي درته څه ښکاري ريحانه!
غزلتوري، غزلتوري، غزلتوري

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

هغه په زړه نوم د جانان نه لري
ثوک چې ريښې ريښې ګرېوان نه لري

ستا بې يادونو مې زړه دا رنګه وي
لکه يو کور چې ماشومان نه لري

بلا دې واخلم چې انکار دې وکړ
ژوند وي بې کيفه چې ارمان نه لري

د بم لوخړو ترې نه لورى ورک کړ
زخمي دعاووې مو اسمان نه لري

د غزلتوري مې ډالۍ راوړې
پېغلې په غاړو کې مرجان نه لري

خالي اوربل يې په ټيکري کې پټ دی
کو دي مات شوي دي ريحان نه لري

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

ګوري اسمان ته له دالانه ، درنه لاړه نه شي
څاڅکي دې غټ پرېږده بارانه ،درنه لاړه نه شي

د ښکلا زانه مې د شعر د غره په سر ګرځوه
کوه پرې پام د خيال اسمانه درنه لاړه نه شي

د سترګو کاڼي دې د د زلفو په مچړوغزه کې ږده
چې مې رمه د نظر، ګرانه ،درنه لاړه نه شي

ريښې ريښې به شي ارمان مې چې په خاورو نه کړې
تڼۍ د اوښکو مې ګريوانه درنه لاړه نه شي

څوک له ساحله درلېږي څپې څپې اسويلي
د زورور بېړۍ، طوفانه درنه لاړه نه شي

ريحانه ټينګه د الهام پرۍ په غبږ کې نيسه
بې يکه زاره يه قربانه، درنه لاړه نه شي

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

تومنه لپه

ژوندلکه لمر له یوه خاموشه ښاره
د شپې له خېټې د سحر په لاسو
د غره تر بامه راشي
لومړی د وړانګو په زرینو شونډو
د چنار شونډې ښکل کړي
خوږو نغمو ته مرغکۍ پاڅوي
د برېځر تومنه لپه کړي له کلي ډکه
د تنارو په تېغنو ایښي وي خاورینې کټوې
سترې د دهقان ته تر شودیارو ورځي
د بنګارونو وږمې
نرې لوګي پاس د بامونو په سر
لکه پرۍ د افسانو کړي نڅا
ژوند لکه لمر دی په توده غېږه کې
غرمه ورتینګ کړي د پېغلې په شان
تودې خولګۍ وي په خولو لړلې
د زړه درزا ، د نظر څاروي له کونجو د سترګو
زېږي زېږې د پلوشو شالونه

د مازیګر په ناوې وغوړوي
د بنګړو شور لکه وراباڼې راځي
د ګودر زوم له خوشالۍ نه په خولو کې ډوب وي
ژوند لکه لمر د غره له بامه د ماښام په زینه
کوزیږي غلی غلی
له شفقي سترګو یې وینې رغړي
د هدیرې جنډې یې
وروستۍ وړانګو ته انتظار کوي له ډېره وخته.

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ځم له باده سره غرونو ته لار ګورم
د ډول غږ یم ګڼګونو ته لار ګورم

د نظر په تار مې سترګي پیاده کړې
غلی غلی زړونو ته لار ګورم

ستا له کلي هديرې دې راتاو شوي
په قبرو کې قدمونو ته لار ګورم

چې مې ستا د نوم زګېروی په شونډو راشي
څرېکې غوارمه دردونو ته لار ګورم

ځاځکي ځاځکي یم له زړه راځځېدلی
لکه وینه غزلونو ته لار ګورم

په بڼو کې پټېټونی کړم ریحانه
لکه اوښکه ګرېوانونو ته لار ګورم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

نور اموخته کړه زیاتي ځان په مینه
اشنا ترلی دی جهان په مینه

ژوند مې نیم ژواندو حوصلو ته ورکړه
پوري په شوندو کړه پېزوان په مینه

مکان به وکړي اقتدا ورپسې
که دې پیدا کړو لا مکان په مینه

یوازې ذکر د صنم چې کوو
تر داره درومو ترنېروان په مینه

ستا د یادونو په کښتۍ کې ناست یم
تېر به د هجر شي طوفان په مینه

شي به کافر که تري نظر واړوي
ریحان راوړی دی ایمان په مینه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

خوښۍ دې واخیستې له ځانه سره، غم پاتې شو
په هره سترګه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دې ګورم ګلورین یادونه
د هر ازغي سر مې تنهاکو ته ارم پاتې شو

ستا له یادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دې زما د زړه په سر لکه لړم پاتې شو

د ځوانۍ ګل دې څه بې وخته خزان ورژاوه
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم د غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خیال مې چاودلی ورپسې لکه غنم پاتې شو

ریحان چې ستا د بیا لیدلو تمنا لرله
هغه ارمان یې خاورې خاورې تر قدم پاتې شو

یادونه: پورتنی غزل د ځوانیمرګ محب الله بهرام اروا ته لیکلی

را دې شي له ذکره سره سم ،پېريان
ستا د ښکلاګانو د حرم پېريان

ډوب به يې د وينو په سره ډنډ ه کړي
ناست يې په تنکۍ سينه د بم پېريان

راوړئ د ګهيځ له پير د لمر تعويذ
ډېر شول په تيارو کې د تور تم پېريان

مړه مړه راته مه ګوره په مړو سترګو
بيا مې درته ونيسي صنم،پېريان

ناست يمه يوازي خو تخنېژمه
ښايي په دې ښکلو کې شته هم پېريان

بس چې درته غوټې د غزل سپړي
کړه پرې بند ريحانه د قلم پېريان

ګرانه یاره مسافره رانه لاړې
یه زما د زړګي سره رانه لاړې

زما زړه کې دې خنجر د بېلتون پرېښود
یو ناڅاپه، ناخبره رانه لاړې

په خوبو کې مې په تا پسې سلګۍ دي
خنده رویه ،جادوګره رانه لاړې

ستا د غم ماښام په غبرګې یم نیولی
ځوانیمرګه ،مازیګره رانه لاړې

غبرګې سترګې یې ړندې له خدایه غواړم
ښکلیه چا کړې له نظره ،رانه لاړې

د ریحان د زړګي زور اوبه اوبه شو
چې لحد ته زوروره رانه لاړې

یادونه: چې زما یو خوږ ملګری اروابناد لعل محمد مې په خوب ولید ،دا غزل مې ورته ولیک.

په بارودو کې په ژوند پسې روان یم
زره چاودی په اوربند پسې روان یم

د شهیدې کوڅې مړی دی نیمګړی
بوټي ښارم په مړوند پسې روان یم

په وطن مې د جنګونو پېریان ناست دي
هر زیارت ته یې په بند پسې روان یم

لکه ماتې ښانګې زړونه پرې ترمه
د سندرو په کمند پسې روان یم

د خولې ګوړه یې ریحانه راڅټلې
په مزه مزه، په خوند پسې روان یم

۲۰۱۱ ریاض، د داود ګلالي دفتر

چې وويـنم پـه سـترګو د دلبـر غونـدې يـو څـوک
رالـويږي پـه لېمـو کـې د شـرر غونـدې يـو څـوک

تـر پښـو يـې غلـی غلـی د چينـې پـه شـان بهېـږم
پـه سر بانـدې مـې پـروت دی لکـه غـر غونـدې يـو څـوک

ولاړ مـې وي دا ښـکلي پـه لېمـو لکـه بانـه
ولاړ مـې وي پـه زړه کـې د خنجـر غونـدې يـو څـوک

د لمـر پـه ژېـړ تـابوت کـې بـه د شـپې مـړی کـړي بنـد
راځـي بـه پـه دې مېنـه د سـحر غونـدې يـو څـوک

سـرې لپـې مـې ډکـيږي د لېمـو هـر مـازيګر
پـه سترګو کـې مـې اوسـي د ګـودر غونـدې يـو څـوک

ريحـان چـې لـه لفظونـو د غزلـو بتـان تراشـي
اوسـيږي يـې پـه خيـال کـې د مرمـر غونـدې يـو څـوک

غواړي چې بيا راباندي وباسي بړاس د اوښکو
لښکر غمونه را روان دي پاس په آس د اوښکو

چې يې د زړونو په هندارو خيري پاتي نه دي
داسي مخونه همېشه لري لباس د اوښکو

د تسبو څونډی د ريا په څاڅکو نه لمدوو
مونږه په شپو څښو زاهده ډک ګيلاس د اوښکو

په بهانه بهانه غسل ورکوي بڼو ته
زياتي خو اوج ته رسېدلی دی وسواس د اوښکو

ريحانه دومره له يتيمه لاس په سر هم نه يو
د پلار يادونه تېروي پرې رڼه لاس د اوښکو

شومه دم وي ، نيمه شپه کې غزل راشي
ستا يادونو سره زړه کې غزل راشي

چې ګناه ده که ثواب دی ، نه پوهېږم
کله کله په لمانځه کې غزل راشي

ځوړند سر ،ګروم ځمکه،دبواله ته
چې رانشي په غرمه کې غزل راشي

ستا د سترګو رمې پيايمه په خيال کې
ستا د زلفو په خېمه کې غزل راشي

د الهام د کلي ميره راته ښکاري
ستا په هره خاطره کې غزل راشي

انتخاب د غوربژه د ګل رديف کړم
رنځور ګرزمه په غره کې غزل راشي

انتظار دې د راتلو کړمه ريحانه
لار دې څارم په زينه کې غزل راشي

څوک چې د جانان د کوڅې څرک وهي
پل به د سکروټو په پاټک وهي

پانې يې له ډېره درده ولوېږي
څانګه، د بارود لړم چې ټک وهي

زړونه مو چې غورځي د ماهي په څېر
ښکلي يې د سترګو په چنګک وهي

نن يې د نازونو ،انداز نوی دی
مخ مې د پېکي په پوست څپک وهي

وباسي غونډاري د سرونو ترې
خدايه چې دا څوک د جنګ غړک وهي

اوس مې نو ريحانه زړه جنت ته ځي
چا ويل چې حورې هم سترګک وهي

ړدي مې کاينات که په ورغوي رب
زه به تنها راوړمه خودي ورنه

يو سترګک د لمر يې وجود ختم کړي
قاف تر قافه څوک ورانګې ځي ورنه

ستا د کوڅې کاڼو سره عشق لرم
اخلمه خولګۍ زه په تندي ورنه

ماته خو يوازې سمندر ښکاري
جوړ شي که څپې يا ډومبکي ورنه

واړه کاينات به بې مفهومه شي
لرې کړې که جمع او منفي ورنه

نشت کې چې د هست په پله ريحان ګرځي
بې مظهره درومي خوشبويي ورنه

یو او بل ته نیسي لارې، په مخ درومي
ارادې یې دي خونکارې، په مخ درومي

سترګک ووهي په بیړه کې دا ښکلي
لګوي په زړو نوکارې، په مخ درومي

په کې وشیندي تخمونه د سکروټو
اړوي په بم شودیارې، په مخ درومي

د جنګونو له غړکې نه راباسي
د بارودو تور غونډاري په مخ درومي

رنګ په وینو سور (ځونډۍ) بوټي کې زانګي
د ریحان له سترګو دارې په مخ درومي

د ځونډۍ د غزل په پیروي

جوړ د اوښکو مې په مخ باندې برسات شي
یاره مینه دې غونډۍ د عرفات شي

د نظر لاس مې دزړه په نبض کېږدي
په رنځور چې دې د سترګو التفات شي

ستا د حسن غزل بت به ترېنه جوړ کړم
راپیدا که له مرمرو نه لغات شي

په کې ګورم حدیثونه د ښکلاوو
راته ویړ چې دې د ښکلي مخ مشکات شي

زړګلونه غوړېدلي به تري ځار کړي
یو ازغی مې که د مینې زړه کې مات شي

د نظر احرام دې ټول رانه چاپېر کړم
چې ګذر مې ستا د سترګو له میقات شي

د خیال بڼ کښې مې د شونډو مچۍ ګرځي
یه ریحانه غزلتوري به مې شات شي

زخمي ريحان

لولپه مې چې په زړه کې هر ارمان دی
پروت د سرو لمبو په منځ کې مې جانان دی

د هر خاک ترخې په اوښکو زرغونيږي
هره مينه هر يو کلی ګلستان دی

سرې ګلپاڼې په څوځانو کې زنګيږي
ورپسې سپېره بادونه دي ،خزان دی

اوس دې ولمانځم په څه باندې ميونده
چې نښتې مې په ستوني کې ارمان دی

د ټوپک مرمۍ د بام کودې خوړلي
په کوڅه کې پروت زخمي رخمي ريحان دی

د زلمو اتڼ په وير باندې بدل شو
ډول په وينو باندې سور ،خالي ميدان دی

هر ازغی مې له تنهاکو خولګۍ اخلي
رنګولي مې په وینو بیابان دی

بړبوکیو شیش محل مې ورنه ساتئ
هر سړی کاڼي په لاس کې را روان دی

د هر چا د غوړ کاتۍ یې دي شلولي
رالوېدلی دلته تندر د اسمان دی

سور غبار د غوربېژو ګلو نیولی
د سویانو د هوسیو لو روان دی

بیا هم یو ،د یو د بل د وینو تږي
یو مو دین یو مو مذهب یو مو قرآن دی

چې تر ګوره د ورور مړی وړم یواځي
هر سړی دلته اخته په وير د ځان دی

د زړه ورخ مې د غمونو سیلاب وړی
د وجود تخم مې سراسر تاوان دی

چې د ورور په وینو زنګ د توري وینځي
دا سړی د چم په خلکو کې ښه ځوان دی

د زخمي زخمي شاعر زخمي غزلي
لژند لژند یې په وینو کې دیوان دی

حبابونه مې د وینو زړه کې چوي
د غمونو پرې شېبه شېبه باران دی

نیل د سرې ډولۍ قلنګ راڅخه غواړي
و خپل وارو ته بادشاه هم پرېشان دی

د مور سیوری د کبلي له سره اخلي
د ښکاري په لاس کې غشی او کمان دی

سر او کال د پشمني اورونه بل دي
د اختر زېری پناه تر اووم آسمان دی

بې برخې ستا د حسن له درباره پاتې شوی
په څېر د وهابي یم له مزاره پاتې شوی

د ویر په سپېره څانګه د خزان سرونه وایي
بلبل د یه قربان مې له بهاره پاتې شوی

پر د بس مې قلقلي کړلې په ستوني کې تربتي
یو میر یمه د زاڼو له کتاره پاتې شوی

له دې وریځو وشلوئ للمو د باران طمع
لوګی دی له تنې نه د سپېداره پاتې شوی

دا خړ سرې به خړه شړې، خړ کلي ته یو سي
په ښار کې تیند کونه خوري له ښاره پاتې شوی

غزل تنها د تورو د لفظونو هنر نه دی
زګېروی دی چې له څړیکو د پرهاره پاتې شوی

در پورته دا ریحان کره چې سینګار دې مکمل شي
لوبدلی، مات غمی دی ستا له هاره پاتې شوی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

حلقې جوړې له کوڅیو کړه جانانه
عادتونه د کېږدیو کړه جانانه

ننواتي د رڼو اوښکو قبوله
په جرګه کې د سلګیو کړه جانانه

په کې پروت لکه زخمي زخمي کابل یم
وخ !درټول مې له مرمیو کړه جانانه

ستا ملالې شونډې خدای ورته پیدا دي
زمزمه پرې د لنډیو کړه جانانه

چې منګولي مي کړې بندي په ګرېوان کې
بس لحاظ مې د تڼیو کړه جانانه

که ریحان د وچو شونډو کچکول دروړي
زکاتونه د خولګیو کړه جانانه

ولسمشر ته !

بیا دې سترګې ولې سرې دي؟

بیا دې سترګې ولې سرې دي په مالیاره
بیا دې اوښکې اوښکې پرخه په بڼ اوري
بیا دې کوم ګلاب په ویر کې زاره چاودی
بیا دې کوم نرګس په غبږ کې سپرغۍ ښوري

چارچاپېره دې له باغه راتاو شوي
د سکروټو د لوګیو دېوالونه
کله کله له اسمانه راروان وي
د بمونو د ګولیو خروارونه

د بارود سلې یې شال د پانو وړی
دنګې (ولې) دي سرتورې دي ولاړې
په هګیو کې یې سا د بچو خیږي
شیدوپۍ په خپلو ځالو پسې ژاړي

د غنم له وږو جوړ دي انګارونه
په جوارو کې را شنې تېرې چړې دي
د لوګري د لاس ګوتې غوټې غوټې
له ژړا يې په لېمو بلې لمبې دي

تښتېدلی د بلبلو مهين سپېل دی
هره ځانګه په ولکه کې د زاغانو
درسته ورځ يې په بورا پسې ژړا وي
شوې ړندې نازکې سترګې د ګلانو

نن چې بيا د تاک لاسونه سوي سکور دي
نن دې بيا د بې وسۍ پرخه لېمو کې
دغه اور په دغو څاڅکو نه مړ کيږي
نه به سا راشي په مړاوو سرو غونچو کې

که دې زړه غواړي چې سوی بڼ سمسور کړې
ددې خپل پټي کبل له بېخه باسه
دا په ځمکه کې تربت چې بزغلي دي
دا خو واړه دې ددې سپېره لاسه

ددې شنې پولې په کوت کې دې مالياره
د پردۍ دښتې ځوځان راته کرلې
د غوټۍ په ګرېوانه کې يې منګولې
له غاټولو يې سرونه دې رېبلې

دا به هم وي د ځوځانو له شامته
دا بهير چې د نرګسو دی خوا تورې
د بارودو له ګردو يې سترګې ړ کې
نور يې نشته په وجود د زلفو سيورې

د نرګسو دا بهير او بو اخيستی
کړه وروړاندې يو ځل بيا غاړه لاسونه
که نه مخکې دې قاتل د بڼ ولاړ دی
ورکوي به په خندا دواړه لاسونه

که دې سولې د کوترو په ارمان يې
که وږمې غوړې د امن له ګلشنه
ستا د اوښکو د شبنم په وس کې نه ده
دا دې ځوځ بوټۍ دې ورک کړه له چمنه

شاعر ملنګ یم، را اشنا صدقه
د سورکو شونډو د موسکا صدقه

ګرانې ښکلا دې پېغلتوب ته رسي
کیږي د سپینې خولې په تا، صدقه

چې غېږه راکړې، سینه لري ساتې
هسې نه شي درته ګناه، صدقه

رقیب درګوري ماښام پاستې باسه
وایي چې وي رد بلا، صدقه

د واړه چم سترګې په تا پسې دي
ورکوه ښکلیه په بیا بیا صدقه

دنګې! در پټ مې په پړونې کې کړه
چا وېل قبلیږي د اخفا صدقه

ستا له سندرو نه ریحانه ګله!
شي دې خبرې د ملا، صدقه

په لمبو کې را ایساره لکه شمعه
درسته شپه یمه بیداره لکه شمعه

په زګېروو باندې مې شونډې لولپه شوې
تاو مې خېږي له پرهاره لکه شمعه

څاڅکي څاڅکي له لېمو را څڅېدمه
تر سپېدو له انتظاره لکه شمعه

چې د مینې له خواره تاوه خبر شې
د پتنګ په شان مې څاره لکه شمعه

په زیارت کې د شهید وجود ریحانه!
زړه مې بل وي تر سهاره لکه شمعه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

شپه دې اوږده شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې
ډېوه دې مړه شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

خولګۍ رابلوده کړه په خوله پورې ډاربېږې ولې؟
دنيا رڼده شي، چې په غېږه کې مې ته پرته يې

د تورو شرنګ باندې ګمان د شنو بنګړيو کوم
زړه مې ډاډه شي، چې په غېږه کې مې ته پرته يې

زما شوخي، ستا اننګي په ټکنۍ غرمه کې
اوبه او به شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

د ښو ورا مې ستا د شونډو ناوکۍ تخنوي
د واده شپه شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

ريحان تر اوسه لا په دې فلسفه نه پوهېږم
غېږ مې توده شي ،چې په غېږه کې مې ته پر ته يې

راغلمه له زړه نه په ښو درپسې واوښتم
اوښکه د ارمان، په ګرېوانو درپسې واوښتم

پلونه د شغلو دي له ماښامه راسې څارمه
ورک شوم لکه ستورى په سپېدو در پسې واو ښتم

وامې ورېد اشنا ستا د ښکلا د قافلې جرس
لار غونډې په دښتو او په غرو درپسې واوښتم

ګرد کې د بارودو په لېمو د اوښکو شولې ورېم
يه سپينې کوترې په بمو درپسې واوښتم

زړه ته دې له سترګو د نظر په تار کې درغلم
پټ لکه د ذکر په تسبو درپسې واوښتم

پاتې به مې چاپ شې د غاښونو ستا په زنه کې
يو خلې اشنا که له پلمو درپسې واوښتم

څنګه مې غزله، د ريحان شونډو ته راوستې
څرېکې څرېکې درد له پرهرو درپسې واوښتم

چې دې نه وينم جانانه غټې سترګې
وي پرتې په ژوندانه مې د غم ګرګې

په کاغذ د زړه مې باب د مينې ليکه
کړه ککړې په رنجو د ښو درګې

د يادونو کرامت دې رارسېږي
لاس نيوی مې درنه کړی دی بزرګې

د بغداد په څېر جټکې به درته درکړي
که يې واوښتې د حسن په ځانمرګي

د فطرت نيمه ښکلا ورسره لاړه
ښوربېدلې چې د اوښ په بارکې چرګې

ټک دې باسي له تالو که نه (ځونډيه !)
نن سبا دې، د ريحان غزلې څرګې؟

يادونه: دوست محمد ځونډی زما شاعر ملګری

پالي پالي راته ست کي سره ګلونه
د خوږې مورکۍ په کوت کې سره ګلونه

له رنځورو سترګو ځار به دې يو يو کړم
که راشنه مې شي په ګورت کې سره ګلونه

اننګو کې راته موسکه موسکه کېږه
په دا شانې برکت کي، سره ګلونه

په هينداره کې له ځان سره ګنيږي
يو له بله روايت کي سره ګلونه

د سبلۍ سپېره جارو د خزان لاس کې
خدايه چېري به هجرت کي سره ګلونه

له ريحانه د ازغيو لښکر تاو شي
بس چې ونيسي په نيت کې سره ګلونه

سلیمان لایق ته!

سلام سلام دی، غرونه غرونه مینه
د ښکلاګانو انځورګر شاعره
د طبیعت په جزیرو کې ورکه
دهسکو څوکو دچونغر شاعره

ګرانه خبره مې دځان کومه
وایه رښتیا چې مرور خو نه یې !
له ګړنګونو درنې مینې نه مې
چیرې یورپ کې لاس په سر خو نه یې !

کلو نه کیږي چې خاموش ولاړ یم
باران خفه رانه، شرنګی نه لرم
چینې د سترګو مې دي وچې وچې
ته وا له ځایه نه زړګی نه لرم

اوښان د و ریځو مې په سر روان دي
په کې انډي د سرو سکروټو ښوري
لمن مې ټوله ده لمبو اخیستي
تر ښه بخرکي د سپرغیو اوري

سویان، هوسۍ ساه اخیستلای نه شي
ښکاري چې هرې شېلې ثار نیولی
د غور بېځه د ګلو ژیړې خبرې
ګرانه د سرو و ینو غبار نیولی

راباندې اوري د پولادو رېلۍ
د هر لاله په زړه مې اور بل دی
داوښکو پرخې مې را و یېشبدې
د هر ګونګه ترخې په کور بل دی

اسماني تندر مې لوېدلی په سر
د ملا پرښو مې چاکو نه کړې
په ټول وجود کې مې خورې دي ځړیکې
د کانو کریژې مې په هر خوا رغړې

پرهر پرهر وجود مې ګوره کنه
د دې زخمونو دوا تا سره ده
ته يې شاعر او زه ښکلا لرمه
ستا د زړګي د نيا له ما سره ده

دغه سپېره پرهر وجو د ته
نه څه دوا نه څه پټۍ غواړم
له ولولو ډکې خو ږې ترا نې
يو څو ټپې ،شوخي لنډۍ غواړم

راشه د اوښکو اوبه خور راکړه
چې دې په خيال کې را زرغون شمه
لږ په لفظونو کې مې واړوه
چې د حالاتو اوښتون شمه

غواړم د مستو څڼو سيل وکړم
يو څه ماضي ته مې يادونه يو سه
له ازانګو مې چې شي غبرګه ډ که
سرو درمندنو ته ډولونه يوسه

چې مې کو چې له سترګو ژي ډکوي
راشه په غېږ کې مې کېږدې ټک وهه
چې يې لمنه نيسي تا ته درومي
په هر قدم کې يې ماخې ټک وهه

ژنو پټکو کې يا بندې لکي وي
پېغلې په څنو کې سورساندي ترې
چا وې ګوډې ډکې له (شبځو) ځيني
ګورت د مشکنو لاندې باندې ترې

چې مې سپوږمۍ په څوکه کړنګ ووهي
لرغونې پېغلې مې غونډې ته راشی
سر په سرنو ش کړې د سوما جامونه
خوند به بې کيفه زندګۍ ته راشي

کړه ټينګه پوځه له شيدو نه جوړه
راشه شپونکيه خمزوره يو سه
د هر غريب شونډې کړه غوړې باندې
تر هر بزګره تر مزدوره يو سه

شه په کمال يې په مچړو غزه کې ږده
راځه چې کلکې تيږې تورې درکړم
لېوه شغال دواړه په ټنډه وله
که شو ې در کمې بيا به نورې درکړم

چې د وطن لمنه ډ که شي ترې
په کې د وړانګو ملغلري رغړي
د لمر امېل مې په سر وشلوه
چې په ټټر مې لرې برې رغړي

زه به پو ټې شم د ښرنې در ته
د هر غليم سترګې ور ډکې کړه ترې
په برېبو کيو کې يې پلونه نغاړه
لارې کوڅې د وطن سپکې کړه ترې

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

کليوالې کليوالې

اې زما د ماشومتوب خوږې همزولې

در په زړه او که دې هېر دي

آ د ژمي د موسم لومړنۍ ورځې

برېخر نرۍ څپکي اورېدلې

وی رښتيا لومړۍ څپکي اورېدلې

تا يو خط کړ را خطا د خونې وره کې

کړه ناره دې چې برفي ده

بيا دې تېزه منډه وکړه

د برفي له اورېدو سره زه هم په تا پسې شو م

پټنې لوخي مې ګامونه ګړندي کړل

په پسته ورېښمينه واوره

کړې مې تم د کوخې منځ کې

يخ نيولې ترهېدلې مې خپل کور ته راوستلې

د تنور په توده غاړه

سره کېناستو موږ دواړه

په ايرو کې وه خاورينه کټو ايښې

باندي کړی مو وو (لاندی)

تري خوږې وږمې راتللې

د کټو اړخونه تور وو

ما پرې ګوتې کړلې توري

ستا غومبوري مې در تور کړل

بیا مې دلته هم شوخي درسره وکړه

او نري نري برېتونه مې در جوړ کړل

ستا له شرمه په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې

څومره ښکلې ښکارېدلې

په ایمان وایمه ګرانې

ډېره ښکلې ښکارېدلې

خوږې ډېر کلونه تېر شول

د برفي هغه کاغذ دې راسره دی

سل چرګان یو څو غوایي پکې لیکلي

چې دا ماته کړه حلال په مېلمستیا کې

خو ته کومه خوا یې تللې

را پیدا شه را پیدا شه

چې زه ځان درته قربان کړم

نه نه مه راځه دې چم ته
اوس د ژمي په موسم کې
د انګار ښپکې اوري
اوس د چم د پېغلو ښکلي سپين مخو نه
د بارود په لوګي تور دي
ږېر زلمي دلته شېرينې
په لمبو باندې ژوندي ا لېيل شو ي
د برفي کاغذ دې اوس هم
د تعويذ په ښېر په غاړه ګرزومه
ماشومتوب را يادومه
رنې اوښکې تويومه
۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

—

راشه درتېنګه مې کړه غېږ کې مسافر لاليه
خرپ د مچکو مې له منځه د پېزوانه باسه
چې لونګين مې درنه پرې نهشي ريحانه ګله
لږ مې سوکه سوکه لاسونه له ګرېوانه باسه

ګونګه ورا

د شپې ښکلا ، د اسمان میرې !سپوږمۍ !
د شپول په شال کې لکه ناوې راغلې
ستورې ورابانې بدرګه درسره
د غره په اس دې د نرۍ وریځې جلب نیولی
لږ نوک نیولې شوې ته
زموږ د کلي د باغ
شنه چنارونه خارې
غواړې چې زه دې د واده په شوخو شوخو ټپو
د چنارو له منځه ولمانځمه
او ته د لمر د زوم ترکوره په خندا لاړه شې
خو ته خبره نه یې
وخت زما ستوني کې ټپې ګنډلې
چنار په پونده پونده
دی ټک وهلی د بارودو لړم
له ډېره درده نه یې پا نې توی

د نرګس کسو کې سپرغۍ پرتې دي
د تاک لاسونه په اوږو کې پرې دي
د شدوپۍ چيغو فضا اخيستې
د زړه ټوټې يې د سينځلې شاخ کې لولپه شوې
غوټۍ د زړه په وينو تکه سره ده
د ګل په غېږه کې يې سر ايښی دی
وروستو سلګو نيولې
د ګل له سترګو د شبنم د وينو څاڅکي رغړي
د تريخ لوګي چوبړيو تربته کړې چينه
نور د کمره له بېخه نه خوټېږي
هغه جوړه هغه ماشوم همزولي
هغه جلکۍ او ژړنکې
چي به يې غواوې، وزې ګډې پووې
اوس دلته نه رادرومي
ځکه د پولې ډډه
له شنو سينديو تشه
د غاټول لپه له انګاره ډکه
او د شوتلې د ګل ټيک سوزلی

مهین بنګړي یې د ډنډر ایره دي
زما د سندرو په اوږو سپره ده
د دغه باغ د ویر ماتم جنازه
ته که د لمر د زوم تر کوره درومې
یوه غوښتنه لرم
هسې نه شي درپسې
د چا شهیدې او زخمي ښېراوې
نو د وریځو دغه تور پړونی
له ځانه تاو راتاو کړه
د ستورو ګونګه ورا کې
کرار کراره د سپېڅو د کلي لاره وهه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ثلـوريزي

زړوکی

زوی یې ترکوره وهلې کوکي
سر ورمات کړی یو همزولوکي
خواره مورکۍ یې له ډېر غربته
ورته پټۍ ژدې پرې د زړوکي

د حجاز شګې

د فراق ورځې، د هجر شپې دي
په غم لړلې، ټولې شیبې دي
مړی مې یوسئ ، سړې سروضې ته
د حجاز شګې ، ډېري تودې دي

خوږده

د مینې رنځ یم، اشنا نیولی
زیارتي حسن ته دې راغلی
خوږدې د شونډو درڅخه وږمه
بند د کوڅیو تر لاس پېچلی

رمه

شپونه رادرومه رمه دې داړي
ژوند یې ولاړ دی، د ګور له غاړې
لېوان دي کېږ ته رارسېدلي
اوزې او مېږي، وهي رمباړې

کورت

چې باغ ته راغلې سپينې کوچيه
په مخ دې زانګې تورې کوڅيه
زه به دوه پاوه، زردالو درکړم
راکوې کورت پرې او که خولګيه

د ځګي شونډې

بمو بارودو، سوې ورشې دي
که ګلکڅونه او که مرغې دي
غواوې مو ټولې په زړې لوغ کې
د ځګي شونډي سپېرې دي

زېرى

مېوه به وېشم زه په سندرو
په ماشومانو، په بېر سرو
چې په انګړ مې، کجیران ګرځي
زېرى به راشي، د مسافرو

کلکته

له کلکتې به، وي راوتلى
برساتي زوى مې پردېس خوړلى
نژورې راشه چې دې نن ښکل کړم
ستا چې سترګې، زېرى نيولى

د بم څپړه

شوه له غونډيو هسکه لوخړه
شپانه خوړلې، د بم څپړه
په غوربژه کې مچړوغزه زانګي
لاندې په وینو شپېلۍ ککړه

د سپېلۍ شپه

د سپېلۍ شپه ده توره تیاره ده
ټولۍ د رویو په بام سپره ده
هر یو وګړی زبون وهلی
د ډار خپسه په چم خوره ده

مشکنۍ

د غره پاڼو نه د زرکو غاړې
د کلي پېغلې مشکنۍ څاڼي
تر شنو غونډيو کړي طوافونه
ګېډۍ ګېډۍ يې له خدايه غواړي

د غمونو چينجي

دا چې مې وينې ته زېړ زبېښلی
په رنګ سپېره ی په زړه نتلی
فقط يو وازې ګرانه وطنه
ستا د غمونو چينجي څښلی

لیګه

وایـــــــي د کلـــــــي، لیګـــــــه راغلـــــــی
چـــا پـــه کـــې ګرګـــه، بـــازو نیـــولی
د کونـــډې یـــو زوی، لـــه هســـکه پاڼـــه
خـــــړو اوبـــــو تـــــه، ورغورځېـــــدلی

د لمر تنور

د لمـــــر تنـــــور دی، پـــه غـــــره بلیـــــژي
پـــــه کـــــې د واورو، اوړه پخیـــــژي
دا ســـره پاڼونـــه لکـــه ســـره پاســـتي
چـــې غلـــــي غلـــــي، راجـــــو تیژي

سندې

ده له شنو پولو سندې راوړې
ماشومې ګوتې، په خاورو خړې
اوس به یې ځار کړي د ترور له سره
چې ترې نه راوړي چکې د ګوړې

د غره لمنه

د سپینو واورو، له دې بېلتونه
د شنو ډبرو له زړه چاودونه
د غره لمنه لمده، په اوښکو
له خولې یې خېژي تاوده اهونه

وړانګین لښکر

رارسېدلی وړانګین لښکر دی
د سترګکونو ښکلی منظر دی
غمي د پرخې په کې ځلیږي
شین تاج د ترخو غوندۍ په سر دی

تالنده

تالندې ډول ته چې څاڅکي ناڅي
د ټکو کریږي له غرونو پاڅي
کټوري واره له اوبو ډک شي
جړي باجړي بامونه څاڅي

میره

د سترګو تورې، د زړه تکورې
لړزانې ژدې شه، د ښکلا مورې
خولګۍ دې اخلم تر څنګولاندې
موردې میره ده، بیا به دې ګوري

برېځر

ختین یې کلي ختین کورونه
چې برېځر شي بل تنورونه
بوی د شودیارو دهقان ته ورشي
په هره تېغنه، وي بنګارونه

خټې

وريځې خورې دي، جړي باجړي
لارې کوڅې دي، په خټو خړې
ملا روان دی، د جومات لور ته
سپينې پايڅې، يې دواړه ککړې

چارقل

په غرونو لړې، دي ګړدلې دي
لېوان راغلي ګلې دي
کار د مچړوغزي کوچيه نه دی
چارقل دې وايه سختې شيبې دي

د اوښکو رمې

ژوند مې د دښتې و خوا ته بیایم
چې په خلوت کې دې نامه ستایم
در څخه غواړم ګریوان شلېدلی
رمې د اوښکو چې په کښې پیایم

خورجین

ګرمه خوله یې له آسه څاڅي
وحشي سرخي یې له سترګو پاڅي
ښايي خورجین یې له سرو ډک دی
پرې معلومېږي د وینو پیاڅي

مست زلمي

نه مست زلمي شته نه اتڼونه
نه غوړي څڼي نه درمندونه
نه (ورګی) پاتې او نه يې ډول شو
نې ازانګې اوس لګي په غرونه

ورګی زمونږ د کلي ډولچي و ، ډېر مست ډول به يې واهه

بسته زينونه

بسته زينونه دې په اسونو
غشي پراته دې په کمانونو
کمی د تورو او زغرو نشته
په هره مېنه په رباتونو

جنازه

بوډۍ ګنده ده، چې داسې غورځي
پېغله چوتره کې، پړمخې پرځي
جنازه ايښې، د يوه ځوان ده
پاس په هوا کې، چورلکه ګرځي

د اوبو غړپ

د چا په ياد يم، چا يم بللی
يا خو په زړه کې ورګرځېدلی
د اوبو غړپ مې ستوني کې نښلي
د ژبې اړخ مې په غاښ ټوکلی

د ژړه غر

په کې چاودلي دي خوارونه
د زړه په غره مې د غم بمونه
برغې د سترګو شوې ورنه پاتې
سوي‌يان د اوښکو وهي ټوپونه

سروضه

د غرو په منځ کې يوه دره ده
په کې پرته مې ښکلې سروضه ده
تړون مې داسې ورسره شوی
زه يې ساحل يم دا مې څپه ده

چورلکه

تري لاندي پټ يې چې کلېمشته
چورلکه ګرځي په دې اوبشته
شي به يتيمه برګۍ رمه دې
مرګۍ راغلی خلاصون دې نشته

ترخې

تل په هوا کې چورلکي څرخي
تري نه را اوري د بارود پرخې
دي په برغۍ کې سويان بې حاله
زهرو وهلي دي شنيکۍ ترخې

ماښام

ماښام په ورو ورو رانزدې کيږي
د کلي اوړکي بامو ته خېژي
په لاس کې بلې، يې چورچوړې دي
د چم فضا کې لمبې نثيږي

ثيله

د ثيلې ورځې په سړوخي کې
نو شور په بڼ کې نه په لشتي کې
د اوبو ژبې کنګل کنګل دي
چوپه چوپتيا ده په جور جوړي کې

للمي

وخت يو شيندلي چېرته په شاړه
لژ مو اسمانه په حال وژاړه
تک زېړ زبېښلي لکه للمي يو
وچه په ستونو کې مو ده لاړه

کوچۍ

وړه کوچۍ ده په چيغو ژاړي
ګوتي يې پرې دي په زرګو واړي
بابک يې راغی ورته په منډه
له زوړ پټکي نه باسي ريتاړې

د کور مېرمنه

د کور مېرمنه ده قهرېدلې
داسې ښيرا کړي څښتن کوتلې
چرګو پسې يې جارو راخيستي
دروشته يې ټوله ورته شيندلې

خولګۍ

په بيړه بيړه چې ستنېدلې
شوې يو ناڅاپه پښه نيولې
په لندو شونډو دې څپک کېښود
چا درنه چل کې خولګۍ څټلې

جولۍ

زرغون کميس دې جوړ له جولۍ ده
په ټټر اېښې دي يوه چولۍ ده
مريو تراټه له نامه پاسه
ټينګه دې غوټه تر ملا نرۍ ده

مسافر

مسافر يار مې په زړه وريږي
نن يا سبا به را روانيږي
د چای ګيلاس کې شمه ولاړه
بل مې له شکوره اوره تنيږي

پردی وطن

پردی وطن دی سترګې نمناکې
په پرې لستوڼي خولې کړم پاکې
سخته ګرمي ده پردی مزدور یم
کله نا کله په وکم تڼاکې

تازي

ایله چاودلې دا اوس سپېدې دي
څه کوټي کوټي واورې پرتې دي
سورکی تازي مې کړکۍ ته غاپي
وایي را ووځه د ښکار شپې دي

شپونکی

ستړی ستومانه سپېره له رنګه
دی راکوز شوی له لوړ ګړنګه
شپونکی هوار شو په چینه پړمخ
څومره مزه که دا غړنګه غړنګه

ورا

د ورا په مخ کې خم ګډیږي
د امسا څوکه پاسه جګیږي
ښا پېرۍ واړه دي غاښ په ګوته
د زوم نیکه دی را مالومیږي

د لاړو پرخه

که مې راڅوړند کړې له څرخه
ارو مرو نن، وځم له نرخه
هر څه چې کېږي، یه کلیوالې
پرېږدم په مخ دې، د لاړو پرخه

شین تار

تل په کوڅه کې ،یم نوک وهلی
پړمخ په ځمکه، راپرېوتلی
لېونۍ شوې، مې غټه ګوته
مور مې ترې ځکه، شین تار تړلی

د سپوږمۍ ناوې

د سپوږمۍ ناوې، ستوري ورابانې
لمدې په اوښکو، دې سرې ګلپانې
په شنه جولۍ کې، څپرۍ ګډېږي
په خړ څادر کې، خپه دې کانې

لینده

لنیده په غاړه، جوب کې ډبرې
وایي له ځانه، سره سندرې
غره ته روان دی، یوڅه به ولي
یا خړ کربوړي یا سره تنزري

شړومبې

د چم شو دیارې، تو دې غرمې دي
برګي غوايي دي، شروع قولبې دي
سیورى د ونې، خپ د ګډلي
غړپ یې مزه کا سړې شړومبې دي

د ثبلۍ شپې

د ثبلې شپې دي، په غم لړلې
د مرګ ثپکي راورېدلي
وطن د واورو کفن اغوستی
د وحشت روې دي راوتلې

دېګدان

نن یې لوګی دی په دېګدانه کې
د کور مېرمنه ده په غوسه کې
چا به پرې خرڅه لنده څېړۍ وي
سترګې یې غبرګې له اوښکو ډکې

د سولې کوترې

د هر سپېڅلي، زيارت په رغولي
له سترګو شيندم د اوښکو شولې
خدای مهربان دی له یوې خوا به
راشي کوترې د سپينې سولې

نیمژوانده توري

بس توري، زغرې، غشي، نېزې دي
الهام شهید دی، زخمي کوخې دي
خیال ته مې راشي، نیمژوانده توري
مسرې مې ځکه، په وینو سرې دي

کڼه دنیا

ګرېوان مې سوی ورکه تڼه ده
وخت راپښو چې د اور پڼه ده
مرۍ مې وچه وچه پرې کېږي
چیغئ مې ناوري دنیا کڼه ده

همزولي

دواړه همزولـــــي ماشـــــومان خانـــــدي
ناســـــت د شـــــوتلې پـــــه پولـــــه بانـــــدې
دی لـــــه ډنـــــډر جـــــوړ مهـــــین بنګـــــړي کـــــي
دا کـــــړي پـــــه مینـــــه لېثـــــې ورو ړانـــــدي

پلو

کـــــه غېـــــږه ورکـــــړې خـــــو مره بـــــه نـــــه شـــــي
چـــــم د پښتـــــو دی داســـــې خـــــو نـــــه شـــــي
پـــــردېس لالـــــي تـــــه لـــــه لـــــري ګـــــوري
غلچـــــک غلچـــــک یـــــې تـــــر پلـــــو کســـــي

مجنون

کله درېږم کله ثملم
ستا د نوم توري په زړه کې لولم
زه دې مجنون یم ته بیابان یې
څومره چې درومې درپسې ځغلم

ګرانه وطنه

ګرانه وطنه د ګلو باغه
د زړه په ګل مې د مینې داغه
چوپې چوپې دې دربانـدي ګرځي
زه به دې ساتم له کومه زاغه

منصور

عقل او هوش دې راڅخه چور دی
ورک دې په ذات کې لکه منصور دی
ستا د یاد پاستي اوس پرې وهمه
زړه مې لمبې کړي لکه تنور دی

شبنمې

باد په نڅا کړې د چنار پاڼې
مازیګری دی باد یړې وانې
د دهقان لاس کې ځلور چاخې ده
شبنمې رادرومي د مستي بیانې

مسافر

وړوکی زوی یې د زړګي سر دی
په پردۍ مېنه ترې مسافر دی
نې مور یادیږي نه پسې ژاړي
وايي په خوله کې ورکړې لاړې

د زړه درمند

ستا شوخ یادونه د کلي کړاثي
زما د زړه په درمنده ناثي
خوارۀ دردونه کړي رابرسېره
اوښکې مې ورو ورو له سترګو ثاثي

شمال

شمال دی ښوري د چنار څانګې
په کې تالې خوري زرینې وړانګې
سترې ستومانه پولې ته پروت یم
زړګی مې پورته پورته وردانګي

تعویذ

د تورو زغرو کړې تعویذونه
بیا نو د پیروي داسې شرطونه
پټ یې د وینو په سرو جامو کړئ
په نظرانه کې راوړئ سرونه

پردېس زړه

روڼه یادونه دې لکه ستوري
زما د پردېس زړه په ماښام اوري
خوب ته پرېږدي مې نه، تر سهاره
ډېر دي سرزوري، ډېر دي سرزوري

ښکلا

ښکلا ښکلا دې غزل شي
درسره مینه مې یو په سل شي
که بې له تا به بل ښکلی ګورم
په سترګو کې مې دې ګل شي

اودس د اوښکو په اوبو کوو په شپه لمونځونه
تږو د عشق د رکات نیت کوو له زړه لمونځونه
ستا دې تندي په خال پسې مو اقتدا کړې ده
لکه بانه کږو د لېمو په مصله لمونځونه

مزه د شعر شعر د زګېرویو له ستاره راځي
زګېروی له څړیکو نه او څړیکي له پرهاره راځي
پرهر له مینې نه او مینه له ښکلا رازېږي
ښکلا د رمز د اسرارو له دیاره راځي

سترګې يې له اوښکو ډکې زړه را پسې وشيندي
ځم چې په سفر ترېنه لېمه را پسې وشيندي
يو موټی اوربشې نه وي، ستړې وګرځي
ورسته مې غريبه مور اوبه را پسې وشيندي